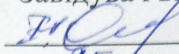

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ ТА НАУКИ УКРАЇНИ
НАЦІОНАЛЬНИЙ АВІАЦІЙНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ФАКУЛЬТЕТ МІЖНАРОДНИХ ВІДНОСИН
КАФЕДРА МІЖНАРОДНИХ ВІДНОСИН, ІНФОРМАЦІЇ ТА
РЕГІОНАЛЬНИХ СТУДІЙ

ДОПУСТИТИ ДО ЗАХИСТУ

Завідувач випускової кафедри

 Ніна РЖЕВСЬКА

«15» 06 2023р.

КВАЛІФІКАЦІЙНА РОБОТА
ВИПУСКНИКА ОСВІТНЬОГО СТУПЕНЯ БАКАЛАВРА
ЗА СПЕЦІАЛЬНОСТІ 291 «МІЖНАРОДНІ ВІДНОСИНИ,
СУСПІЛЬНІ КОМУНІКАЦІЇ ТА РЕГІОНАЛЬНІ СТУДІЇ»
ОСВІТНЬО-ПРОФЕСІЙНОЇ ПРОГРАМИ
«МІЖНАРОДНА ІНФОРМАЦІЯ»

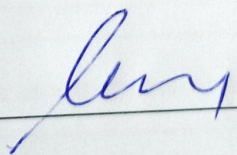
**Тема: «ІНФОРМАЦІЙНА ПОЛІТИКА США У СУЧАСНИХ
МІЖНАРОДНИХ ВІДНОСИНАХ»**

Виконавець: здобувач вищої освіти 4 курсу, 409 групи, Московець Анастасія

Керівник: д. політ. наук, професор кафедри міжнародних відносин, інформації
та регіональних студій Седляр Юлія Олександрівна

Нормоконтролер: _____

(підпис)

Олексій МЕНДРІН

КИЇВ 2023

ЗМІСТ

ВСТУП.....	3
РОЗДІЛ 1. Теоретичні засади дослідження інформаційної політики США.....	7
1.1. Теоретико-методологічні засади дослідження інформаційної політики США.....	7
1.2. Бібліографія і джерельна база дослідження.....	17
1.3. Цифрова дипломатія США у сучасних міжнародних відносинах.....	21
РОЗДІЛ 2. Інформаційне забезпечення зовнішньополітичної діяльності США.....	27
2.1. Інформаційна політика США у відносинах з ЄС: двосторонній і багатосторонній рівні.....	27
2.2. Інформаційні стратегії США у міждержавних відносинах з країнами Азії.....	31
2.3. Інформаційна політика США у відносинах з державами Близького Сходу.....	37
РОЗДІЛ 3. Інформаційна політика США в українсько-російській війні.....	44
3.1. Особливості використання інформаційних технологій та ЗМІ у збройному конфлікті.....	44
3.2. Протидія російській пропаганді та маніпуляціям як напрям сучасної інформаційної політики США.....	48
ВИСНОВКИ.....	53
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ.....	57

ВСТУП

Актуальність дослідження обумовлюється перш за все сучасним станом міжнародних відносин, а також конфліктів між деякими країнами. Інформаційна політика США у сучасних міжнародних відносинах є дуже важливою темою, що залежить від багатьох факторів. У світі, де інформація стала однією з найцінніших ресурсів, країни змагаються за перевагу в цьому напрямку. Інформаційна політика США є ключовим елементом її зовнішньої політики та має великий вплив на світову арену. Сполучені Штати як держава гегемон має усі засоби та методи для колаборації з іншими країнами задля досягнення своїх національних інтересів. Ще з часів першої та другої світових війн США показало себе всім як джерело військових, фінансових та технологічних ресурсів. Європа прийняла факт наявності наддержави та згодом почала тісно співпрацювати в таких організаціях як НАТО та ООН. Хоч в них усі країни мають рівні права, але саме на Сполучені Штати покладаються у будь яких питаннях, наприклад у міжнародному визнанні Республіки Косово. Інформаційна політика США має прямий вплив на кібербезпеку ЄС, враховуючи їх спільну працю та участь у проектах проти кібератак. Саме завдяки допомозі американським розвідувальним службам Албанія змогла відслідкувати сліди кібервзлому державних систем з боку Тегерану та домогтися міжнародного правосуддя.

Також завжди неоднозначними буди відносинами США з країнами Азії, які борються один між одним за першість у сфері технологій. Так от головними принципами співпраці з такими державами як Китай, Північна Корея, Японія є просування своїх демократичних цінностей та обмін в галузі знань задля досягнення своїх інтересів у розвитку економічної сили. Намагаючись вирішити питання південно-китайського моря США має на меті не допустити перекрити важливий торгівельний шлях який складає 1/3 частину торгівлі світу та запобігти підризу економічної стабільності, як своєї так і інших країн на міжнародній арені.

Варто зазначити що США одна з найперших країн, яка розпочала міжнародну антитерористичну війну, а саме в територіальних межах Афганістану, Сирії та Ірану. Усі терористичні угруповання мають на меті принести до всього світу ісламський мир

та винищити так звану демократію. Сполучені Штати, маючи трагічний досвід 11 вересня, роблять все аби знешкодити терористів та посприяти створенню нових урядів, в даних мусульманських країнах, ціною життів своїх солдатів.

Крім того українсько-російська війна визначила головного партнера України у боротьбі з російською агресією. США за тиждень до повномасштабного вторгнення опублікували данні секретної розвідки та сповістила Україну про очікуваний напад. Саме США наполягали на підтримання іншими країнами економічних санкцій проти росії, задля проголошення її як державу агресора та відсторонення віж міжнародного суспільства взагалі. В інформаційній сфері усі американські ЗМІ з самого початку транслюють новини та актуальну ситуацію в Україні у питаннях біженців, гуманітарної кризи, постачання військової зброї, бомбардування мирних жителів та наслідки зруйнованої інфраструктури. Немалу роль відіграє антипропагандистська стратегія США у соціальних мережах та телебаченні. Вони блокують доступ російським громадянинам до розповсюдження дезінформації та активно дескредитують усі фейкові новини які підривають репутацію Україну та президента Зеленського.

Мета роботи - розкрити підходи та інструментарій США до формування інформаційної політики та її реалізації.

Відповідно до поставленої мети було сформульовано низку завдань:

- дослідити теоретичні засади інформаційної політики США;
- оцінити стан розробки проблеми вітчизняними та зарубіжними дослідниками;
- визначити важливість цифрової дипломатії США у сучасних міжнародних відносинах;
- проаналізувати стратегії та інструменти інформаційного забезпечення зовнішньої політики держави;
- розглянути напрями інформаційної політики США з країнами ЄС;
- опрацювати принципи інформаційної діяльності США у відносинах з Азією;

- визначити виклики реалізації інформаційної політики з державами Близького Сходу;
- дослідити роль інформаційної сфери США в українсько-російському конфлікті;
- визначити систему імплементації інформаційних технологій США в українсько-російській війні;
- охарактеризувати проблеми захисту конфіденційності, протидії пропаганді та дезінформації зі сторони країни агресора, як діяльність кібербезпеки США;

Об’єктом дослідження є інформаційна політика США, а **предметом** – особливості формування та інструменти реалізації інформаційної політики США у сучасних міжнародних відносинах.

Методи дослідження. Для вирішення поставлених завдань в своїй роботі були застосовані такі загальнонаукові методи дослідження як: аналіз, синтез, узагальнення, індукція, дедукція, конкретизація, кейс-стаді та системний аналіз який передусім досліджує інформаційну політику, як сукупність елементів сучасних міжнародних відносин.

Апробація результатів. Результати кваліфікаційної роботи опубліковані на конференції «ПОЛІТ – 2023. Сучасні проблеми науки». Було обрано тезу на тему «Дослідження ролі ЗМІ США у конфлікті України та Росії» де було визначено мас-медія як головного інструмента у розповсюдженні інформації та боротьбі з фейками. На іншій конференції «Національні економічні стратегії розвитку в глобальному середовищі» було висвітлено тезу «Інформаційна політика США в українсько-російському конфлікті» де було досліджено заходи США у нейтралізації пропагандиста інформаційні технології для дискредитування зображення та відео, які нібито демонструють українську агресію, розкриваючи прогалини в російській причині для вторгнення.

Стан розробки теми дослідження та її джерельна база Першим, що варто зазначити, це нормативно правову базу, що визначає інформаційну політику США, а саме таку низку: Акт про свободу інформації (1966) [36]; Закон Сполучених Штатів

про авторське право розділ 17 (1976) [37]; Закон про конфіденційність електронних комунікацій (1986) [38]; Закон про захист конфіденційності в хмарі (2018) [39]; Закон про порядну комунікацію (1996) [40]; Закон про прозорість соціальних мереж (2021) [41]; Закон про обмін інформацією про кібербезпеку (2015) [42].

Важливу роль у зборі аналітичної інформації відіграли актуальні документи НАТО та ООН: Стратегічна концепція НАТО (2022) [43]; Довідник НАТО (2006) [44]; Документ про кіберзахист НАТО (2021) [45]; Щорічний звіт Генерального секретаря «Стримування та оборона в кіберпросторі» (2020) [46]; Звіт: зростаючий кібервиклик НАТО (2022) [47]. Резолюція ООН протидія використанню інформаційно-комунікаційних технологій у злочинних цілях (2019) [48]; Резолюція ООН протидія дезінформації для просування та захисту прав людини та основних свобод (2021) [49].

Структура роботи. Кваліфікаційна робота, відповідно до поставлених завдань, складається зі вступу, 3 розділів, висновку та списку літератури. Усі розділи складаються з 3 підрозділів. Загальний обсяг роботи складає 63 сторінки.

РОЗДІЛ 1

ТЕОРЕТИЧНІ ЗАСАДИ ДОСЛІДЖЕННЯ ІНФОРМАЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ США

1.1. Теоретико-методологічні засади дослідження інформаційної політики США

Для дослідження інформаційної політики США в сучасних міжнародних відносинах були використані наступні теоретико-методологічні засади:

1. Політична теорія та аналіз. В рамках політичної теорії були досліджені різні аспекти інформаційної політики США, такі як цілі, інтереси, мотивації, стратегії та тактики, аналіз впливу на міжнародну політику та інші.

Цілі інформаційної політики США можуть бути різними, включаючи:

Захист національної безпеки та національних інтересів США. Захист національної безпеки та національних інтересів є однією з головних мет інформаційної політики США. Для цього використовуються різні інструменти та методи, які охоплюють не лише військові, але й економічні, політичні та інші аспекти.

Один з головних інструментів захисту національної безпеки та інтересів США це використання різних розвідувальних агентств та інформаційних служб, таких як Центральне розвідувальне агентство (CIA), Національний агентство з безпеки (NSA), Федеральне бюро розслідувань (FBI) та інші. Вони займаються збором, аналізом та передачею різних видів інформації, що можуть мати важливе значення для національної безпеки [3].

Крім того, США залучає свої союзники та партнерів до спільних заходів з захисту національної безпеки. Так, у складі НАТО (Організації Північноатлантичного договору) США спільно з іншими країнами забезпечує колективну оборону та збільшує свої можливості впливу на міжнародну політику.

Також США застосовує економічні заходи для захисту своїх інтересів, наприклад, санкції проти інших країн, що не відповідають їхнім стандартам у сфері прав людини або міжнародної безпеки.

Нарешті, США здійснює різні політичні дії, щоб забезпечити свої національні інтереси. Наприклад, дипломатичний тиск, проведення перемовин з іншими державами, економічні санкції, військові операції тощо. Інформаційна політика США є важливою складовою цих дій, оскільки вона дозволяє США збирати та аналізувати інформацію про інші держави, їх дії та наміри. Інформаційна політика також дозволяє США впливати на міжнародну громадську думку, створюючи певну картину світу та демонструючи свою позицію.

2. Захист національної безпеки та національних інтересів США передбачає захист від зовнішніх загроз, таких як тероризм, кібератаки, гібридна війна тощо. Інформаційна політика США в цьому контексті орієнтується на забезпечення безпеки інформаційних систем та захисту критично важливих інфраструктур, таких як енергетичні мережі, фінансові системи, мережі телекомунікацій тощо.

Також, інформаційна політика США має на меті забезпечення національної економічної безпеки, що полягає в захисті від загроз економічного характеру, таких як крадіжки комерційної та технологічної інформації, нелегальний доступ до комп'ютерних систем, економічні шпигунські дії тощо. Для забезпечення економічної безпеки США здійснює різноманітні заходи, включаючи заборони на експорт товарів та технологій, економічні санкції проти держав-агресорів та інших держав, що не дотримують міжнародних стандартів тощо [4].

Зміцнення впливу США на міжнародні відносини та геополітичні процеси. Для досягнення цієї мети США використовують різноманітні інструменти, такі як дипломатія, економічний тиск, військова міць, розвідка та інші.

Один із важливих інструментів, який використовує США для зміцнення свого впливу на міжнародні відносини, – це пропаганда та інформаційна війна. США використовують міжнародні засоби масової інформації, соціальні мережі, інтернет-платформи та інші канали для поширення своєї точки зору, впливу на глобальну аудиторію та формування світогляду.

Крім того, США активно використовують свою економічну міць для зміцнення свого впливу на міжнародні відносини. США є однією з найбільших економічних держав світу та здатні впливати на світові економічні процеси. Також США

володіють найбільшим військовим бюджетом у світі та мають сильну військову потужність, що також дозволяє їм зміцнювати свій вплив на міжнародні відносини та геополітичні процеси [5].

Узагальнюючи, зміцнення впливу США на міжнародні відносини та геополітичні процеси є важливою складовою їх інформаційної політики. США використовують різноманітні інструменти для досягнення цієї мети, включаючи дипломатичний тиск, військову силу, економічні санкції, культурні обміни та інші заходи. Важливою складовою інформаційної політики США є також залучення соціальних мереж та медіа до поширення інформації про американську позицію в міжнародних відносинах.

Зміцнення впливу США на міжнародні відносини відображається у різних аспектах, таких як зміна геополітичних балансів сил, відносин з регіональними і світовими лідерами, розвиток та підтримка демократичних процесів, захист національних інтересів та безпеки тощо [10].

Підсумовуючи, інформаційна політика США є важливим інструментом впливу на міжнародні відносини та геополітичні процеси. Досягнення своїх національних інтересів та зміцнення впливу на міжнародну арену залишається основним завданням США в цій сфері.

3. Підтримка союзників США та партнерів, зокрема, шляхом підтримки їхньої національної безпеки та політичної стабільності. США докладають зусиль для зміцнення взаємовідносин зі своїми союзниками та партнерами, щоб забезпечити свої національні інтереси та спільні цілі.

Одним з інструментів, який використовує США для підтримки своїх союзників та партнерів, є військова допомога. США надають своїм союзникам та партнерам військову допомогу для зміцнення їхньої національної безпеки та обороноздатності.

Крім того, США підтримують політичну стабільність в світі, зокрема, шляхом дипломатичних зусиль, сприяння демократичним процесам та допомоги у вирішенні конфліктів. Також США надають економічну допомогу країнам-партнерам для зміцнення їхньої економіки та підвищення рівня життя.

Отже, підтримка союзників та партнерів США є важливою складовою їхньої інформаційної політики, що дозволяє забезпечити національну безпеку та захист інтересів США в міжнародних відносинах [11].

4. Зменшення впливу конкурентів США в міжнародній спільноті. США відповідають на конкуренцію з боку інших держав різними способами, включаючи інформаційну війну та проведення дипломатичних дій.

Одним зі способів зменшення впливу конкурентів США є зміцнення своєї геополітичної позиції. США докладають зусиль для збільшення своєї геополітичної ваги, зокрема, через розширення своєї військової присутності в різних регіонах світу та укладання стратегічних партнерств з іншими державами.

Іншим способом зменшення впливу конкурентів є боротьба з дезінформацією та фейковими новинами, які розповсюджуються іншими країнами. США ведуть активну роботу з протидії дезінформації, включаючи створення спеціальних центрів з цієї проблеми та співпрацю з іншими державами для обміну інформацією та координації зусиль.

Також США використовують різні економічні засоби для зменшення впливу конкурентів, такі як санкції та торговельні обмеження. Вони можуть використовувати такі засоби для зменшення впливу конкурентів на свої економічні та політичні інтереси [12].

5. Пропаганда демократичних цінностей та ідеології США. У своїй пропаганді США прагнуть показати світові спільноті, що демократія та інші західні цінності, такі як свобода слова, права людини, рівність перед законом, є основою успішної та процвітаючої суспільної системи. Цінності демократії та західної культури пропагандуються через культурні та освітні програми, заходи дипломатичного протоколу, медіа та соціальні мережі.

Наприклад, програма "Fulbright" відправляє студентів, науковців та інших фахівців з США за кордон, щоб вони викладали та проводили дослідження про демократію та американську культуру [13]. Крім того, США підтримують розвиток та поширення демократії у світі через різні програми, такі як "USAID", "National Endowment for Democracy" та інші [15].

Таким чином, пропаганда демократичних цінностей та ідеології США є важливим інструментом їх інформаційної політики, спрямованим на зміцнення впливу США на міжнародну спільноту та підтримку демократичних процесів у світі.

Інтереси США у сфері інформаційної політики включають:

1. Захист національної безпеки та економічних інтересів США. США здійснюють різноманітні заходи для захисту своїх інтересів, таких як:

Кібербезпека: США активно працюють над захистом своїх інформаційних систем від кібератак та кібершпигунства.

Контроль над зброєю та технологіями: США контролюють експорт зброї та технологій, щоб запобігти їхньому потраплянню до рук небажаних країн або терористичних організацій.

Санкції: США можуть вводити економічні та фінансові санкції проти країн або компаній, які не дотримуються міжнародних стандартів та порушують права людини.

Збереження економічної переваги: США активно захищають свої економічні інтереси, включаючи інтелектуальну власність та технології.

Антитерористична політика: США здійснюють широкий спектр заходів для боротьби з тероризмом та іншими загрозами національній безпеці.

Загалом, США використовують інформаційну політику для забезпечення своєї національної безпеки та захисту своїх економічних інтересів, які є важливими для стабільності та процвітання країни.

2. Збільшення впливу США на міжнародні відносини. Для досягнення цієї мети США використовують різноманітні інструменти та стратегії. Деякі з них описані нижче:

Дипломатія: США активно займаються дипломатією, співпрацею з іншими державами та участю в міжнародних організаціях, таких як ООН, НАТО, Європейський союз та інші [17]. Це дає США можливість впливати на прийняття міжнародних рішень та вирішувати важливі проблеми, такі як збройні конфлікти, кризи біженців, економічна стабільність та інші.

Економічна політика: США є однією з найбільших економік у світі, і її економічна політика має значний вплив на міжнародну сцену. США використовують свою економічну потужність для підтримки своїх інтересів та впливу на інші країни.

Військова політика: США мають одну з найбільших військових потужностей у світі, і вона використовується для захисту своїх національних інтересів та впливу на міжнародну сцену. США займають активну позицію в різних військових конфліктах та виконують міжнародні обов'язки, що допомагає збільшити їх вплив.

Інформаційна війна: США використовують різноманітні інформаційні та комунікаційні інструменти для збільшення свого впливу на міжнародні відносини та контролювання образу своєї країни у світі [18].

3. Підтримка союзників та партнерів США. Підтримка союзників та партнерів є важливою складовою інформаційної політики США і спрямована на зміцнення їхньої національної безпеки, забезпечення стабільності в регіоні та підтримку демократичних цінностей.

США використовують різні інструменти для підтримки своїх союзників та партнерів, такі як військова допомога, економічна допомога, політичні консультації та співпраця в сфері боротьби з тероризмом та злочинністю. Наприклад, США надають військову допомогу та підтримку Україні у зв'язку з конфліктом на сході країни, співпрацюють з Японією щодо підтримки регіональної стабільності в Азії та підтримують демократію в Європі через співпрацю з Європейським Союзом.

Підтримка союзників та партнерів США є важливою складовою їхньої інформаційної політики, оскільки це сприяє зміцненню міжнародної безпеки та стабільності в регіоні, що в свою чергу забезпечує інтереси США в міжнародній арені.

4. Контроль над інформацією та її поширенням. З метою збільшення свого впливу та захисту своїх інтересів, США здійснюють контроль над інформацією, що поширюється в міжнародних мас-медіа та соціальних мережах. Наприклад, США можуть використовувати свої ресурси для створення та поширення інформаційних матеріалів, які відображають американський погляд на події в світі та впливають на глобальну думку про США та їхню політику [20].

Крім того, США можуть контролювати доступ до певної інформації, що вважається конфіденційною або небезпечною для національної безпеки. Наприклад, США можуть забороняти поширення деякої інформації на своїй території або відмовлятися від співпраці з країнами, які не дотримуються американських стандартів щодо конфіденційності даних.

У цілому, контроль над інформацією та її поширенням дозволяє США забезпечити свою національну безпеку, впливати на світову громадську думку та захищати свої інтереси в міжнародному просторі. Однак, цей підхід може також викликати критику з боку країн, які вважають, що США обмежують свободу слова та доступ до інформації [21].

Мотивації інформаційної політики США можуть бути такими:

1. Захист національних інтересів США. Для досягнення цієї мети США використовують різні інформаційні та комунікаційні інструменти.

Один із найважливіших інструментів – це розвідувальна діяльність. США мають потужну розвідувальну систему, яка забезпечує збір інформації про можливі загрози національній безпеці США та їхніх інтересах. Крім того, США здійснюють контроль над інформацією, яка надходить в країну, та мають засоби для блокування небажаної інформації.

Також США використовують свої політичні, економічні та військові ресурси для захисту своїх національних інтересів. Наприклад, США можуть застосовувати санкції проти країн, які не дотримуються міжнародних стандартів та порушують права людини, або захищають свої економічні інтереси.

У сфері інформаційної політики США використовуються також такі інструменти, як підтримка союзників та партнерів, пропаганда демократичних цінностей, збільшення впливу США на міжнародні відносини та геополітичні процеси, а також контроль над інформацією та її поширенням.

2. Підтримка демократії та свободи. США прагнуть підтримувати демократичні цінності та демократичні інститути в інших країнах, а також боротися проти авторитаризму, тоталітаризму, корупції та порушення прав людини [22].

США активно сприяють демократії через фінансування проєктів, які сприяють розвитку громадянського суспільства, підтримки свободних інформаційних потоків, незалежних ЗМІ та підвищення якості виборів. Також США активно співпрацюють з іншими країнами, які ділять їхні цінності та прагнуть підтримувати демократію та свободу в своїх країнах.

Захист демократичних цінностей та протидіяння авторитаризму є важливою складовою інформаційної політики США, яка допомагає зміцнювати міжнародну стабільність та безпеку.

3. Бажання контролювати потік інформації. Це може бути пов'язано з бажанням забезпечити свою національну безпеку та захист від можливих загроз, а також з прагненням контролювати образ своєї країни в міжнародному співтоваристві. Однак, це також може сприйматися як спроба обмежити свободу слова та вільний доступ до інформації. Тому, США повинні зберігати баланс між захистом національної безпеки та свободою інформації [23].

Стратегії і тактики, використовувані в рамках інформаційної політики США, можуть бути наступні:

1. Забезпечення доступу до інформації. Американська влада прагне забезпечити своїм громадянам доступ до різноманітної інформації, яка може бути корисною для них у їх повсякденному житті та роботі. Наприклад, США забезпечують широкий доступ до інформації про державні закупівлі, що дозволяє бізнес-спільноті конкурувати за укладення контрактів з урядом.

Крім того, США підтримують свободу доступу до інформації у різних країнах світу, підтримуючи такі ініціативи, як Freedom of Information Act (FOIA) [34]. Це закон, прийнятий у 1966 році, який дозволяє громадянам США отримувати доступ до документів, що належать до публічного сектору, включаючи документи федерального уряду.

США також підтримують доступ до інформації в Інтернеті, включаючи протистояння обмеженням свободи слова та цензурі в Інтернеті в різних країнах світу. Вони також активно відстоюють право на приватність в Інтернеті та протидіють спробам зловживати цим правом для злочинних дій або терористичних актів.

2. Розробка та використання спеціальних програм та технологій для контролю за потоком інформації. У США спеціальні програми та технології контролю за потоком інформації використовуються для забезпечення національної безпеки та боротьби з тероризмом. Наприклад, уряд США має право звертатися до провайдерів інтернет-послуг із запитом на отримання інформації про користувачів та їхні дії в мережі, якщо це пов'язано з питаннями національної безпеки.

Також, в США існують спеціальні програми контролю за поширенням дезінформації та фейків у соціальних мережах та інших медіа. Наприклад, програма DARPA (Агентство продвинутих досліджень та проектів оборони) [23] веде роботу з розробки технологій для виявлення та аналізу дезінформації та фейків у мережі Інтернет.

У будь-якому випадку, використання спеціальних програм та технологій повинно бути відповідним законодавству та зберігати баланс між захистом національної безпеки та забезпеченням доступу до інформації та свободи слова.

3. Захист від небезпеки кібератак. Кібератаки можуть завдати значних збитків національній безпеці, економіці та іншим галузям життя країни. Тому США здійснює різноманітні заходи для захисту своїх критичних інфраструктур та мереж від кіберзагроз. Серед заходів, які використовує США для захисту від кібератак, можна виділити:

- розробка та впровадження нових технологій кібербезпеки;
- забезпечення безпеки кіберпростору та підвищення кваліфікації фахівців в галузі кібербезпеки;
- співпраця з партнерами по всьому світу для виявлення та запобігання кіберзагроз;
- проведення кібервійськ і противодіяння кіберзлочинності [24].

Захист від кібератак є постійним завданням для США, оскільки кіберзагрози постійно еволюціонують та стають все складнішими. Тому країна продовжує розвивати свою кібербезпеку та вдосконалювати заходи захисту від кібератак.

4. Інформаційна політика. США має значний вплив на міжнародну політику, зокрема, на:

Дипломатію та міжнародні відносини: Інформаційна політика США може впливати на переговори, договори та угоди з іншими державами. Наприклад, США може використовувати інформаційну кампанію для підтримки своїх належних позицій під час переговорів.

Геополітичні процеси: Інформаційна політика США може впливати на геополітичні процеси, зокрема, на зміну уявлень про світ та ролі різних держав у ньому. Наприклад, США може використовувати свою інформаційну політику для формування образів країн або для зміни настроїв щодо конкретних міжнародних конфліктів.

Економіку: Інформаційна політика США може впливати на економічні відносини з іншими країнами. Наприклад, США може використовувати інформаційну політику для впливу на рішення іноземних інвесторів або для забезпечення конкурентних переваг для американських компаній [25].

Безпеку: Інформаційна політика США може впливати на національну безпеку та безпеку інших країн. Наприклад, США може використовувати свою інформаційну політику для попередження терористичних атак або для забезпечення безпеки своїх союзників.

Суспільство: Інформаційна політика США може впливати на культурні та соціальні процеси в інших країнах. Наприклад, США може вик

Міжнародні відносини. Дослідження інформаційної політики США потребує знання про міжнародні відносини та політику в цілому, щоб зрозуміти контекст взаємодії США з іншими країнами та міжнародними організаціями.

Комунікаційні та інформаційні науки. Ці науки можуть бути використані для дослідження інструментів та методів, що використовуються в рамках інформаційної політики США, а також для аналізу ефективності цих методів.

Соціологічний та психологічний аналіз. Важливим елементом дослідження інформаційної політики США є розуміння соціальних та психологічних факторів, що впливають на думки, уявлення та поведінку людей у різних країнах.

Історичний аналіз. Дослідження історичних аспектів інформаційної політики США може дати можливість розуміти та аналізувати розвиток цієї політики в минулому та її вплив на сучасні міжнародні відносини [26].

1.2 Бібліографія і джерельна база дослідження

"Роль м'якої сили в інформаційній стратегії США", Шон Пауерс, Міжнародний журнал комунікації, 2007. Ця стаття Шона Пауерса, опублікована в Міжнародному журналі комунікації в 2007 році, досліджує роль м'якої сили у стратегії інформаційної політики США. Автор зосереджується на тому, як США використовують м'яку силу для зміцнення свого впливу на міжнародні відносини та досягнення своїх національних інтересів. Він аналізує різні інструменти м'якої сили, такі як культурна дипломатія, розповсюдження інформації через ЗМІ та соціальні мережі, наукові обміни та інші форми міжнародного співробітництва. Пауерс також досліджує, як США використовують м'яку силу для зменшення впливу своїх конкурентів та збільшення свого впливу на світову арену [2].

Ніколаєнко, Олена. "Інформаційна політика США на пострадянському просторі". Ця праця досліджує інформаційну політику США на пострадянському просторі, зокрема в Україні, Білорусі, Росії та Казахстані. Аналізуються різні аспекти інформаційної політики США, такі як фінансування ЗМІ, підтримка розвитку інтернету, підтримка громадських організацій та інше. Також в статті розглядаються наслідки інформаційної політики США для пострадянських країн [1].

Джонсон, Томас. "Інформаційна війна і зовнішньополітична стратегія США". У цій роботі розглядається роль інформаційної війни в зовнішній політиці США. Дослідник аналізує різні інструменти, які використовуються США в інформаційній війні, такі як державне фінансування, кібератаки, розповсюдження пропаганди та інше. Також розглядаються ризики, пов'язані з інформаційною війною, і можливість їх уникнення.

Стаття Олівера Бойд-Барретта "Публічна дипломатія та стратегічні комунікації США: Цифрове охоплення та глобальне залучення" описує роль публічної дипломатії та стратегічних комунікацій в інформаційній політиці США. Фахівець розглядає

використання цифрових технологій та соціальних медіа для залучення глобальної аудиторії до важливих тем та ініціатив США, зокрема до підтримки демократії та прав людини, боротьби з тероризмом, розвитку економіки та науки. Автор також досліджує різні стратегії комунікації, включаючи глобальні кампанії, розповсюдження аудіовізуальних матеріалів та моніторинг інформації. Стаття надає важливі інсайти щодо того, як США використовують комунікаційні інструменти для досягнення своїх геополітичних та геокультурних цілей [6].

Публікація "Геополітика управління Інтернетом" авторства Рональда Дж. Дейберта досліджує роль Інтернету у сучасних міжнародних відносинах, особливо у контексті суверенітету та національної безпеки. Докладач з'ясовує взаємозв'язок між геополітикою та кібербезпекою, а також розглядає роль США у створенні та розвитку глобального Інтернету, що дозволяє їм зберігати та поширювати свої національні інтереси. Також автор звертає увагу на важливість співпраці між державами та міжнародними організаціями у забезпеченні кібербезпеки та захисту інтернет-простору від небезпеки кібератак [7].

Наукова праця "Публічна дипломатія: Новинка" написана Яном Меліссеном і опублікована у журналі "Дипломатія та державне будівництво" у 2002 році. У статті автор розглядає поняття публічної дипломатії та її роль у зовнішній політиці. Він також досліджує зв'язок між публічною дипломатією та культурною політикою, торговельними відносинами та розвитком демократії. Стверджується, що публічна дипломатія стала все більш важливою у світі з глобалізацією та зростанням впливу громадської думки. Він також розглядає різні методи публічної дипломатії, такі як засоби масової інформації, культурні обміни та інші [8].

Наукова робота Хайден К. (2015). Ефект Сноудена: визначення та пояснення, є дослідженням, присвяченим аналізу наслідків розкриття Едвардом Сноуденом розголошень про масовий збір та аналіз даних громадян США та інших країн світу американською Національною безпековою агенцією (НБА). Вивчається поняття "Ефект Сноудена", що відображає наслідки цих розкриттів та їх вплив на дослідження та практику інформаційної етики та безпеки.

У статті автор описує та аналізує наслідки розкриттів Сноудена, такі як зміна відносин між громадянами та державою, зміна практик інформаційної безпеки та політики держав в цій сфері, а також зростання інтересу до питань інформаційної приватності. Висновок є те, що Сноуден не тільки викликав дебати та зміни в практиці інформаційної безпеки, але й надав стимул для дослідження нових аспектів інформаційної етики та безпеки, які стали значно актуальнішими в сучасному світі з введенням нових технологій та збільшенням кількості даних, що збираються та обробляються державами та корпораціями [16].

Публікація «Журналістика та нові пропагандистські війни: докази президентської кампанії 2016 року» авторства Лоха Джонсона та Андреа Прат розглядає вплив сучасних технологій на журналістику та інформаційний простір під час президентської кампанії в США 2016 року. Звертається увага на те, що з поширенням соціальних мереж та інших цифрових платформ з'являється все більше можливостей для розповсюдження неправдивої інформації та пропаганди.

Стаття пропонує кілька гіпотез про те, як змінилося поширення інформації через соціальні мережі в порівнянні з традиційними джерелами інформації. Перш за всього з поширенням інтернету змінилося сприйняття новин, зокрема, молодші покоління стали більш схильними до отримання інформації через соціальні мережі, в той час як старші покоління все ще користуються традиційними джерелами.

Автори провели аналіз статистичних даних з Twitter та Facebook під час виборів 2016 року і прийшли до висновку, що зокрема на Twitter було багато неправдивої інформації, яка поширювалась за допомогою ботів та активістів, які відстоювали свої політичні погляди. Крім того, зазначається, що деякі впливові особи в соціальних мережах можуть бути зв'язані з російською пропагандою та розповсюджувати неправдиву інформацію.

Дослідження робить акцент на тому, що цифрова епоха змінює роль журналістики та традиційних джерел інформації. Авторі стверджують, що у сучасному світі набагато важливішою стає роль соціальних мереж та інтернет-платформ, які забезпечують безпосередній доступ до новин та подій. Було розглянуто

вплив таких інтернет-платформ, як Facebook та Twitter на інформаційний простір та перспективи розвитку журналістики.

Дана праця аналізує проблеми, пов'язані з поширенням фейкових новин та пропаганди в інтернеті, які впливають на масову свідомість та можуть мати серйозні наслідки для суспільства. В результаті журналістика потребує нових підходів та інструментів, щоб протистояти цим викликам та забезпечити достовірність інформації для громадськості.

Окрім цього, стаття досліджує вплив соціальних мереж на політичну кампанію у США під час президентських виборів 2016 року. Фахівці аналізують роль російської пропаганди та її вплив на масову свідомість, а також роль соціальних мереж у поширенні фейкових новин та сприянні політичній маніпуляції.

У загальному, стаття досліджує проблеми, пов'язані з інформаційною безпекою та пропагандою в цифровій епохі та робить акцент на тому, що журналістика повинна пристосовуватись до нових реалій та викликів [9].

Стаття Спілберга "Інформаційна стратегія США в епоху глобалізації" розглядає роль інформаційної стратегії у зовнішній політиці США в умовах глобалізації. Досліджується поняття "інформаційної стратегії" та її роль у забезпеченні безпеки та ефективності зовнішньої політики США. Розглядаються основні складові інформаційної стратегії США, такі як підготовка та поширення інформації, контроль за інформацією, взаємодія з ЗМІ та громадськістю, інформаційна війна та кібербезпека. Автор аналізує динаміку розвитку інформаційної стратегії США від часів холодної війни до сьогодення та наводить приклади успішного використання інформаційної стратегії у різних галузях зовнішньої політики США [14].

Наукова робота Копиткової та Чуйка присвячена аналізу поняття "інформаційна війна" та її впливу на суспільний світогляд. Науковці досліджують роль ЗМІ та соціальних мереж у проведенні інформаційної війни, описують технології маніпулювання громадською думкою, а також дають приклади таких впливових кампаній в Україні. Автори закликають до активної боротьби з маніпулюванням інформацією та збільшення критичної грамотності населення [30].

Коваль, І. В., Свідерська, Н. М. (2016). Інформаційна політика США у відносинах з російською федерацією: проблеми та перспективи. Дослідження присвячене аналізу інформаційної політики США щодо російської федерації, зокрема, її особливостей та викликів. Звертається увага на те, що інформаційна політика США має багатоаспектний характер, включає в себе як дипломатичні заходи, так і використання ЗМІ та соціальних мереж. Також розглядаються проблеми та перспективи розвитку інформаційної політики США в контексті відносин з росією [31].

1.3. Цифрова дипломатія США у сучасних міжнародних відносинах

Цифрова дипломатія є однією з ключових складових сучасної інформаційної політики США у міжнародних відносинах. Цифрова дипломатія означає використання сучасних інформаційних технологій та соціальних мереж з метою підвищення ефективності дипломатичних зусиль та популяризації національних інтересів США в світі.

Одним із прикладів цифрової дипломатії є використання соціальних мереж дипломатами США для збільшення свого впливу та популяризації національних інтересів. Крім того, США активно використовує різноманітні інтернет-платформи, такі як блоги та відеоблоги, для залучення уваги громадськості до своїх дипломатичних зусиль. У сучасному світі соціальні мережі мають велику вагу у формуванні глобальної думки та сприяють збільшенню доступності інформації. Дипломатичні місії США активно використовують соціальні мережі, такі як Twitter, Facebook, Instagram та інші, для спілкування з громадськістю та підвищення рівня своєї видимості [27]. Це дозволяє широкому колу людей бути в курсі діяльності дипломатичних місій США та сприяє взаєморозумінню між країнами. Крім того, соціальні мережі використовуються для організації онлайн-конференцій, вебінарів та інших подій, які залучають увагу міжнародної спільноти до проблем, що важливі для США.

Іншим прикладом є використання цифрових технологій для забезпечення безпеки в Інтернеті. США здійснює низку заходів, спрямованих на боротьбу з

кіберзлочинністю та кібертероризмом, зокрема, через розробку нових програм та технологій забезпечення кібербезпеки [28].

Цифрова дипломатія США має декілька функцій, серед яких:

1. Комунікація – це процес передачі і обміну інформацією між двома або більше особами. У контексті дипломатії, комунікація виконує ключову роль у забезпеченні ефективного спілкування між країнами та урядами. Крім того, комунікація також включає в себе взаємодію з різними стейкхолдерами, такими як громадськість, ЗМІ, бізнес та інші організації.

Цифрова дипломатія США включає в себе різні форми комунікації, такі як веб-сайти, соціальні мережі, електронна пошта, веб-конференції та інші інтернет-інструменти. Ці інструменти дозволяють дипломатам спілкуватися зі своїми колегами та партнерами у різних країнах та координувати свої дії на міжнародній арені.

Крім того, цифрова дипломатія США використовує різні мови та культурні контексти для спілкування з представниками різних країн та народів. Для цього дипломати вивчають мови та культурні особливості різних країн, щоб зробити свою комунікацію більш ефективною та дієвою.

2. Пропаганда – це система інформаційного впливу, яка має на меті переконати людей у правильності певних ідей, поглядів чи дій. Пропаганда може бути використана для різних цілей, таких як підтримка певної політичної партії або кандидата, зміна громадської думки про певну тему або подію, а також маніпулювання людськими емоціями для досягнення певних цілей [29].

Пропаганда може бути використана як у війні, так і у мирний час. Вона може бути розповсюджена через різні канали комунікації, такі як телебачення, радіо, газети, соціальні мережі та інтернет-сайти. У сучасному світі пропаганда є одним з головних інструментів впливу на громадську думку та поведінку людей, і вона часто використовується у політиці та міжнародних відносинах. Однак, використання пропаганди може мати негативні наслідки, такі як маніпулювання думками людей та виникнення конфліктів.

3. Дослідження: В контексті цифрової дипломатії дослідження можуть виконувати різні функції, такі як:

- Аналіз глобальних тенденцій та проблем – дослідження можуть допомогти визначити головні проблеми та виклики, з якими стикається міжнародна спільнота. Це може допомогти в здійсненні стратегічного планування та прийнятті важливих рішень.

- Оцінка ефективності політики – дослідження можуть допомогти оцінити ефективність конкретних політик та програм, а також виявити їх потенційні проблеми та недоліки. Оцінка ефективності політики є важливим етапом в процесі розробки та впровадження будь-якої політики. Оцінка ефективності дозволяє з'ясувати, наскільки успішно було досягнуто заплановані цілі та завдання, які були поставлені перед політикою, та виявити можливі проблеми та недоліки в її реалізації. Для оцінки ефективності політики необхідно визначити критерії та показники успішності, які будуть відображати досягнення запланованих результатів. Критерії та показники успішності повинні бути конкретними, вимірюваними та перевіряємими. Для оцінки ефективності політики можуть бути застосовані різноманітні методи та інструменти, такі як аналіз даних, експертні оцінки, опитування громадськості, моніторинг та оцінка імпаكتу. Важливо також враховувати контекст та умови, в яких була реалізована політика, та виявити можливі фактори, які вплинули на її успішність чи невдачу. Загалом, оцінка ефективності політики є важливим інструментом для забезпечення якості та результативності діяльності держави, а також для підвищення довіри громадськості до влади та її рішень.

- Підготовка прогнозів – дослідження можуть допомогти відповісти на питання про те, які можуть бути наслідки прийняття різних рішень в галузі міжнародних відносин.

- Розвиток нових стратегій та ініціатив – дослідження можуть допомогти виявити нові можливості та стратегії для впровадження цифрової дипломатії, а також визначити потреби у нових програмах та ініціативах.

- Збір та аналіз даних –цифрова дипломатія вимагає постійного збору та аналізу даних з різних джерел. Дослідження можуть допомогти збирати та аналізувати дані для подальшого використання в дипломатичних цілях.

4. Культурна дипломатія – це використання культурних взаємин для підтримки державної політики та сприяння міжнародному співробітництву. Вона може включати різні види культурних взаємодій, такі як обміни художніми творами, музикою, літературою, спортом, танцями тощо [30].

Культурна дипломатія може допомогти збільшити розуміння та повагу між країнами та народами, зменшити непорозуміння та сприяти побудові стійкого міжнародного співробітництва. Культурні обміни можуть створити можливості для людей з різних країн спілкуватися та взаємодіяти, що може допомогти зміцнити відносини між державами та їх громадянами.

США вважаються однією з провідних країн у галузі культурної дипломатії. Відома американська програма "Америка презентує себе" (America Presents Itself) була запущена ще в 1956 році, як частина стратегії боротьби з комуністичною пропагандою [31]. Програма охоплювала виставки, музичні концерти, кінофестивалі та інші події, що демонстрували культурні та інтелектуальні досягнення США.

З тих пір США продовжують активно розвивати свою культурну дипломатію, фінансуючи проекти, які сприяють підвищенню культурного обміну між країнами та підтримці культурної різноманітності. До таких проектів можуть входити обміни митців, покази фільмів та виставок, проведення лекцій, майстер-класів та інших подій.

Одним з найбільш відомих прикладів культурної дипломатії США є Програма Міжнародних Візитерів (International Visitor Leadership Program), яка запущена в 1940-х роках [32]. Ця програма дає можливість лідерам з усього світу відвідати США та обмінюватися досвідом з американськими колегами в різних галузях, таких як бізнес, політика, наука та культура.

Загалом, культурна дипломатія США є важливим інструментом зовнішньої політики країни, який допомагає зміцнювати дипломатичні відносини з іншими країнами, сприяє розумінню та взаємній довірі між народами та сприяє мирному

врегулюванню конфліктів. Використовуючи різні програми та ініціативи, такі як програми обміну студентами, фестивалі культури, програми підтримки художників та спортсменів тощо.

5. Консультації та підтримка: цифрова дипломатія дозволяє забезпечувати консультації та підтримку громадян США за кордоном через інтернет-канали зв'язку. Цифрові інструменти дозволяють американським дипломатам швидко та ефективно надавати консультації та підтримку громадянам США, які перебувають за кордоном. Наприклад, вони можуть надавати консультації з питань віз та інших документів, охорони здоров'я, безпеки, прав людини тощо. Крім того, вони можуть надавати підтримку в разі кризових ситуацій, таких як природні катастрофи, терористичні напади, епідемії тощо.

Цифрові інструменти також дозволяють забезпечити швидкий та ефективний обмін інформацією між дипломатами та консульськими працівниками США у різних країнах. Це допомагає координувати дії та швидко реагувати на будь-які зміни в ситуації за кордоном, що може бути важливо для забезпечення безпеки та захисту інтересів США та її громадян.

Усе це дозволяє США збільшити свій вплив у світі та забезпечити свої національні інтереси в сфері міжнародних відносин.

Висновок до першого розділу

У ході роботи було визначено теоретичні засади дослідження інформаційної політики США, а також бібліографічну базу та методології дослідження. В рамках розділу було розглянуто теоретичні підходи до визначення поняття "інформаційна політика", а також висвітлено ключові принципи інформаційної політики США. А саме: політична теорія та аналіз, інтереси, мотивації, стратегії та тактики, аналіз впливу на міжнародну політику та інші. Захист національної безпеки та національних інтересів США, захист від зовнішніх загроз, таких як тероризм, кібератаки, гібридна війна тощо. Інструментом забезпечення національної безпеки виступають спеціальні розвідувальні служби США, які займаються збором, аналізом та передачею різних видів інформації. Наступною засадою є підтримка союзників США та партнерів

шляхом політичної стабільності у сфері дипломатичних процесів та військової допомоги. Іншою засадою визначено зменшення впливу конкурентів США в міжнародній спільноті за рахунок збільшення свого геополітичного впливу шляхами інформаційних війн та дипломатичних дій. Останньою засадою вважається пропаганда демократичних цінностей та ідеології США.

Також в розділі було проаналізовано джерельну базу дослідження, зокрема перелік літератури західних авторів які аналізували інформаційну політику США починаючи з часів радянського часу й до нині. Крім того було висвітлено декілька документів та інших ресурсів, з допоміжними посиланнями. Окрему увагу було приділено цифровій дипломатії США у сучасних міжнародних відносинах, що є однією з найважливіших складових інформаційної політики США. За допомогою цифрового інструментарію уряд здатний координувати дії та швидко реагувати на будь-які зміни в ситуації за кордоном, що може бути важливо для забезпечення безпеки та захисту інтересів США та її громадян.

Отже, можна зробити висновок, що дана частина дослідження важлива для розуміння теоретичних основ інформаційної політики США, а також підходів до її дослідження та аналізу.

РОЗДІЛ 2

ІНФОРМАЦІЙНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЗОВНІШНЬОПОЛІТИЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ США

2.1. Інформаційна політика США у відносинах з ЄС: двосторонній і багатосторонній рівні

Відносини між США та ЄС називають трансатлантичними через те, що характер їх взаємодії впливає на глобальний політичний стан на планеті. У 1990 році була заснована Трансатлантична угода, яка практично визначає розподіл праці та обов'язків по двом сторонам Атлантики. Таким чином гегемон зосередився на безпеці світу, а ЄС тим часом відновлювала свої території після своїх війн. З часом США почала приймати важливі стратегічні рішення на рівні з європейськими країнами та навіть визначала напрями європейської інтеграції. Наслідком стало те, що поки ЄС був зосереджений на своїх внутрішніх проблемах, Сполучені Штати стали відповідальними за зовнішній мир та стали так званим стримуючим фактором будь яких глобальних нестабільностей, таких як війна чи наявність інших держав які посягають на місце гегемона. Приймаючи участь в допомозі ЄС у поствоєнних часах дало зрозуміти всім що з'явився новий сильний лідер, чия потужність у військовій та інформаційній сферах перевершує будь яку силу іншої країни чи навіть груп країн.

Говорячи про сучасність, у 2021 році інавгурація Джо Байдена на пост президента дала друге дихання відносинам між США та ЄС після погіршення їх стану коли країну очолював Трамп. На самітах було поставлено на упередження активізацію трансатлантичного злиття нормативів і визначення більш тісну взаємодією в політичних позиціях і встановленні норми. На торгово-технологічній нараді було визначено позицію Росії проти України, її загарбницькі дії та стратегії налагодження комунікації трьох сторін з питань технології, торгівлі та безпеки.

Інформаційна політика США у відносинах з ЄС складається з двосторонніх і багатосторонніх зусиль. На двосторонньому рівні, США і ЄС взаємодіють через різні механізми, такі як регулярні саміти, зустрічі міністрів закордонних справ та економіки, а також спільні робочі групи з різних питань. У рамках цих зустрічей і

консультацій, США і ЄС обговорюють різні питання, від торгівлі і економічної інтеграції до співпраці у сфері безпеки та взаємодії в міжнародних організаціях.

Багатосторонній рівень включає в себе співпрацю США і ЄС у різних міжнародних організаціях, таких як ООН, НАТО, Світова торгова організація, Міжнародний валютний фонд та багато інших [33]. У цих організаціях, США і ЄС працюють разом, щоб досягти спільних цілей, таких як підтримка міжнародної безпеки, зменшення бідності, розвиток торгівлі та інвестицій, збереження навколишнього середовища тощо.

Організація Північноатлантичного договору (НАТО) було створена у 1949 році, після Другої планетарної війни, з метою забезпечення миру та невразливості в Європі. На цьому етапі НАТО захищає більше мільярда людей у Європі та Америці від загроз сучасності, таких як кіберзлочинність та пандемія COVID 19. Всі члени альянсу мають рівні права та рівні можливості що впливають на спільне прийняття рішень. Через кібератаки хакери постійно намагаються атакувати уряди США та Європи задля викрадення конфіденційної інформації, тому з 2016 року члени НАТО, активно обмінюючись даними, спільно працюють над протиборством цих кібервтоврнень та залученням винних до кримінальної відповідальності. Одним з прикладів швидкої реакції НАТО було у 2022 році, коли Іран зчинив кібератаку на уряд Албанії, а саме на комп'ютерні системи поліції, що спричинило хаос і затори на кордонах та в аеропортах країни. В цьому випадку США засудили злочинні дії Ірану на свою союзницю Албанію та допомогло їй притягнути до відповідальності Тегеран. Тижнями адміністрація США вирішувала питання про те, щоб відстояти зусилля Албанії та дослідити кібератаку, і в кінці кінців було доказано що за всим цим стояв уряд Ірану. Будучи членом НАТО з 2009 року, Албанія розірвала будь які відносини з Тегераном [48].

Крім того у 2022 році, росія погрожувала Фінляндії через її наміри вступити в НАТО, але незважаючи на це вона досягла своєї мети (рис.2.1).

NATO members in Europe

As of April 4, 2023; The U.S. and Canada are also founding members of NATO

■ Joined before 1991 ■ Joined after 1991 ■ Pending application

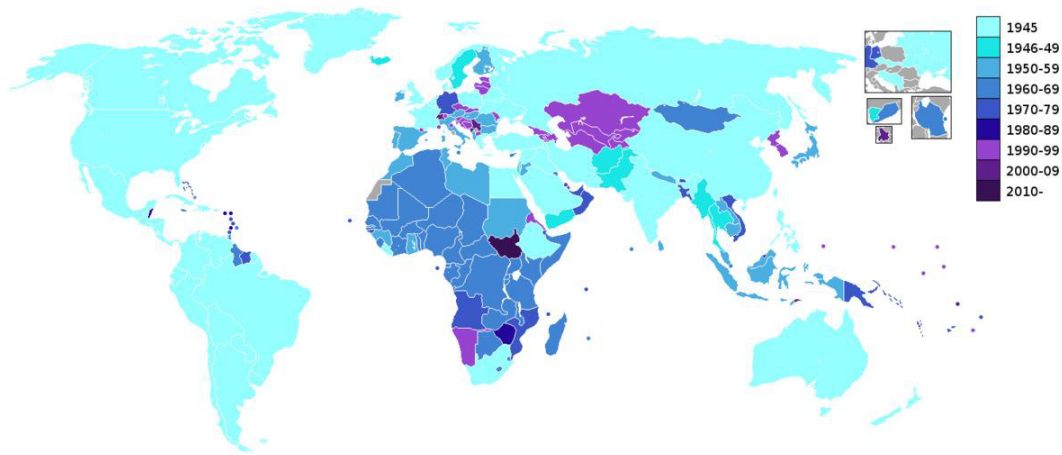

(Рис. 2.1) Мапа країн членів НАТО

Головною метою кіберзахисту НАТО є захист власної мережевої інфраструктури та роботи в цифровому світі, забезпечивши всім учасникам альянсу безпечно та непохитне застосування інформаційних технологій. Одним з головних напрямів НАТО та ЄС є посилення кіберзахисту і завдяки своєму спільному досвіду у протидії кібератакам вони разом шукають нові методи розвитку сфери інформаційного протиборства.

ООН – Організація Об'єднаних Націй – міжнародна організація, заснована в 1945 році після Другої світової війни і налічує 193 держави у своєму складі як це видно на рис. 2.1.1, має п'ять основних цілей, заради яких вона працює:

1. Зберігати мир;
2. Захищати права людини;
3. Надавати гуманітарну допомогу;
4. Захищати міжнародне право;
5. Сприяти сталому розвитку.

(Рис. 2.1.1) Держави члени Організації Об'єднаних Націй

Злочини які засуджує ця організація є: шпигунство, системний саботаж, викрадення даних і вандалізм, «фішинг» секретних паролів чи даних карт, дитяча порнографія, азартні ігри, шахрайство та відмивання грошей.

У 2021 році ООН розпочала стратегію цифрової трансформації миротворчості задля підтримки якості та безпеки миротворчих операцій, а також самих миротворців. Плани нових технологій і даних, опубліковані Генеральним секретарем, стали базисом для майбутніх миротворчих операцій, які проводить Організація Об'єднаних Націй, для того щоб виробити нові стратегії роботи з цифровими технологіями та покращити майбутні місії. Маючи наразі проект з метою боротьби з тероризмом і насильницьким екстремізмом, контртерористичне управління досліджує соціальні мережі для збору даних.

Інформаційна політика США у відносинах з ЄС також включає в себе різноманітні програми та ініціативи, спрямовані на спільне розвиток, зокрема у сферах освіти, науки та культури. Наприклад, програма Фулбрайта, яка діє в Україні, є однією з найбільших та найвідоміших програм обміну для студентів та науковців у світі, а також ряд інших програм та ініціатив, таких як Міжнародній науково-технічній програмі "Космічне співробітництво" (International Space Cooperation Program), яка сприяє розвитку співпраці між США та ЄС у галузі космічних технологій та науки [49].

Також США та ЄС співпрацюють у сфері культурного обміну. Наприклад, Європейський капітал культури (European Capital of Culture) - це ініціатива ЄС, яка

дозволяє містам кожного року стати культурною столицею Європи. У рамках цієї ініціативи США взяли участь в організації численних культурних заходів в різних містах Європи.

Загалом, інформаційна політика США у відносинах з ЄС охоплює різноманітні аспекти, від використання медіа та соціальних мереж для комунікації та пропаганди до спільних програм та ініціатив у сфері науки, освіти та культури. Важливою складовою цієї політики є сприяння співпраці та розвитку взаєморозуміння між США та ЄС у різних сферах.

2.2. Інформаційні стратегії США у міждержавних відносинах з країнами Азії

Інформаційні стратегії США в міждержавних відносинах з країнами Азії мають важливе значення для забезпечення мирного співіснування та співпраці в регіоні. США ведуть активну інформаційну політику в Азії, щоб підтримувати свої національні інтереси, зокрема забезпечувати безпеку регіону, зміцнювати економічні зв'язки, сприяти демократизації та захищати права людини.

Одним із основних напрямків інформаційної стратегії США в Азії є розширення науково-технічного співробітництва та інноваційного розвитку. США активно співпрацюють з країнами Азії в галузі науки, технологій, інформаційних технологій та інших важливих галузях. Розвиток цих зв'язків сприяє зміцненню економічних зв'язків між США та країнами Азії та забезпечує стійке економічне зростання.

Інший важливий напрямок інформаційної стратегії США в Азії – це забезпечення мирного співіснування та безпеки регіону. США займають активну позицію в геополітичних питаннях Азії, зокрема у справі Південно-Китайського моря та північнокорейського ядерного питання. США виступають за зміцнення міжнародної правової системи та дотримання міжнародних стандартів у регіоні.

Південно-Китайське море вже довгий час є спірною територією за яку борються два головних супротивника: США та Китай. Але також в цьому питанні приймають участь такі прибережні країни як: В'єтнам, Тайвань, Малайзія, Таїланд, Сінгапур,

Філіппіни, Камбоджа та Бруней які так само оголошують свої права на море задля захисту своїх національних інтересів [50]. Цей регіон є зоною великою напруженості, оскільки ці моря перевозять приблизно одну третину всього світового морського руху і є однією з геостратегічних точок світу. Коли Сі Цзіньпін став головнокомандувачем Китаю він активно зайнявся побудовою штучних островів та військових баз у цьому регіоні через так звану Китайську морську поліцію. Сполучені Штати в свій час, протягом десятиліть, направляють до вод цього моря свої флоти, виступаючи в цій ситуації, як захисники вільного судноплавства, що є крайньо важливим для здійснення міжнародної торгівлі. Своєю чіткою провокацією та дивізом «нас не лякає конфронтація» Китай заключив союз з Іраном, який має власний атомний арсенал та є старим ворогом гегемону, знаючи що має вплив на світову валюту і США не матиме стільки впевненості задля захоплення данного регіону. В березні цього року морською поліцією Китаю було виявлено американський військовий флот якого «попередили» відплити від «китайської території» виправдовуючи це фактом, що американці не отримали дозволу від голови Китаю та вторглися без попередження. Наступним проявом сили зі сторони Пекіну було оточення Тайваню після візиту його президента до Сполучених Штатів. Загалом країни учасниці цього питання заявили, що Китай своїми вчинками порушує Конвенцію морського моря та лише посилює конфлікт зі своєї сторони пригрозуючи іншим країнам своєю розprawою та мілітаризацією даного регіону.

Північнокорейське ядерне питання спричинило велику напруженість між відносинами США та Північної Кореї, а саме у 2003 році заява зі сторони корейців про наявність ядерної зброї в їх державі. Ряд інших країн: Китай, Японія, росія та Південна Корея висловили своє занепокоєння з приводу такої безпрецедентної загрози. Після закінчення Корейської війни в середині 1950-х років Корейська Народна Республіка почала цікавитись створенням власного ядерного проекту. Процес дослідження реалізації такого проекту був нескінченним. Ядерна зброя є королем на шахівниці Пхеньяна для утримання США від втручання та для отримання компромісів від занепокоєних держав. На додачу Південна Корея та Китай помітили у себе збільшення трафіку ядерних матеріалів та утворення нових терористичних

груп зі сторони сусіда. Всім відомо що Північна Корея забезпечувала ракетами перелік таких країн як: Сирія, Іран, Пакистан, Єгипет та Лівія. Міжнародна організація з атомної енергії нагадала всьому світу про трагедію 11 вересня, за яке відповідальне відоме терористичне угруповання «Аль-Каїда», та наголосило про свої побоювання з приводу створення ядерних боєголовок, напад на головні держальні установи та повторення трагічної історії. Тож США мали за мету зробити все аби запобігти потенціальній катастрофі та демонтажувати ядерні установи на території Північної Кореї [51]. План дій який видвинув Вашингтон був відхилений Пхеньяном тому що він включав замороження ядерного проекту та його демонтажу в обмін на економічну допомогу. Іншим варіантом США було запропонувати на раді безпеки ООН ідею про санкції, але Китай та росія наклали вето на це обговорення.

Дональд Трамп будучи на момент президентом США висловився що візьме на себе "проблему Північної Америки" таким чином відповідаючи такими ж самими погрозами які надсилались з Пхеньяну. За час свого керування він доклав своїх зусиль для напруження відносин не лише з Європою, а й також в питанні північно-корейської ядерної зброї. У 2018 році Трамп через Твітер відповів адміністрації Пхеньяну – "Я теж маю червону кнопку, але більшу та потужнішу ніж ваша і вона працює."

Але з приходом Байдена на посаду голови, Сполучені Штати та Північна Корея налагодили співпрацю у питанні ядерної зброї. Обидва президенти дішли до згоди створити Ядерну консультативну групу (NCG) задля обговорення методів та стратегій стримування ядерної загрози. Було підписано декларацію, що більшу участь матиме Сеул у справах протидії загрозі Північної Кореї і тим самим Сеул зобов'язався не розробляти ядерну зброю. Вони домовились разом розвивати систему оборони країн та Джо Байден зазначив, що будь яка провокація чи ядерний напад на США зі сторони Північної Кореї означатиме кінець домовленості та спільному режиму.

Інформаційні стратегії США в міждержавних відносинах з країнами Азії мають важливе значення для забезпечення мирного співіснування та співпраці в регіоні. США ведуть активну інформаційну політику в Азії, щоб підтримувати свої національні інтереси, зокрема забезпечувати безпеку регіону, зміцнювати економічні зв'язки, сприяти демократизації та захищати права людини.

Наразі США та Японія стрімко зміцнюють свої зв'язки через технологічні та інноваційні інтереси. Такий альянс може надати лідерство Сполученим Штатам у Тихому океані. Держави працюють над різними проектами як: космічні технології, балістичні системи та штучний інтелект у сфері оборони. Пентагон має інтерес у таких готових технологіях як 5G та мікроелектрика. 5G це останнє покоління мобільної мережі є вдосконаленою та розширеною версією попереднього 4G. Такого роду інновації вже можуть надавати такі функції, як пов'язаний автомобіль, розумні будівлі, управління громадським простором. 5G також змінила промисловість, машини пов'язані одна з одною та з людьми, щоб зменшити кількість інцидентів у машинах шляхом впровадження заходів безпеки, наприклад запобігти зупинці техніки через збої в в програмах.

Ще важливим кроком було підписання угоди про використання штучного інтелекту у військовій сфері задля використання цієї технології з відповідальністю та виключення гуманітарних катастроф і плачевних наслідків. Взагалі використання штучного інтелекту військовими має 4 складових:

- Економічний
- Інформаційний
- Стратегічний
- Тактичний

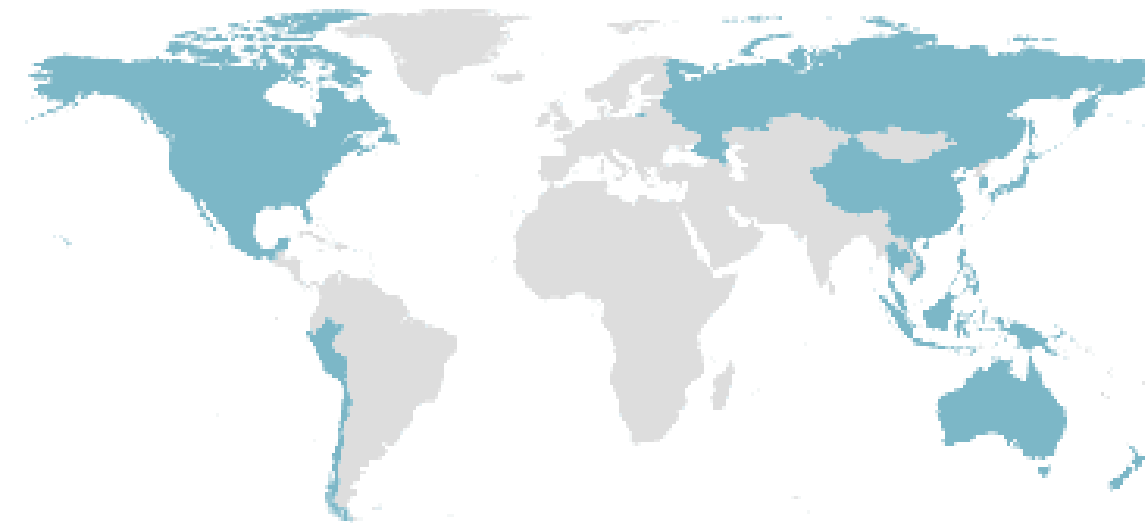
Спектр можливостей даної технології є достатньо широким починаючи від попередження про наступ ворожих ракет до нейтралізації систему оповіщення супротивника. Сполучені Штати в свій час імплементують штучний інтелект у всіх складових військової сфери особливо акцентуючи на беспілотниках. В цьому випадку варто зазначити такі американські проекти як: ВПС Skyborg, НТС-3 і Золота Орда які зв'язують беспілотники зі штучним інтелектом щоб зробити їх автономними та запобігти людським жертвам [52].

ООН помітило, що ряд держав у повну силу займаються розвитком автономної зброї та роботів, тож висловила свою думку про заборону використання технології штучного інтелекту у війні. Найпотужніші країни разом з США відхилили цю пропозицію.

Крім того, США активно сприяють демократизації та захисту прав людини в Азії. Зокрема, США фінансують різні програми і проекти, спрямовані на зміцнення демократичних процесів та інституцій, підвищення правової свідомості та розвиток громадянського суспільства. Крім того, США активно підтримують свободу преси та інтернету в Азії і забезпечують доступ до незалежних джерел інформації.

Ще однією важливою складовою інформаційної стратегії США в Азії є співпраця з країнами регіону у сфері науки, технологій та інновацій. США вважають, що розвиток цих галузей є ключовим для зміцнення економічного потенціалу країн регіону та забезпечення їхнього стабільного розвитку. У цьому контексті, США здійснюють різні програми співпраці та обміну досвідом в галузі науки та технологій, зокрема, через програму Азійсько-тихоокеанського економічного співробітництва та програму Фулбрайта.

Азійсько-тихоокеанське економічне співробітництво (АТЕС) – це форум співпраці, що складається з 21 держав Азіатсько-Тихоокеанського регіону, метою якого є сприяння співпраці та економічній стабільності в країнах-учасницях які мають спільний Тихий океан [53] (рис.2.2).

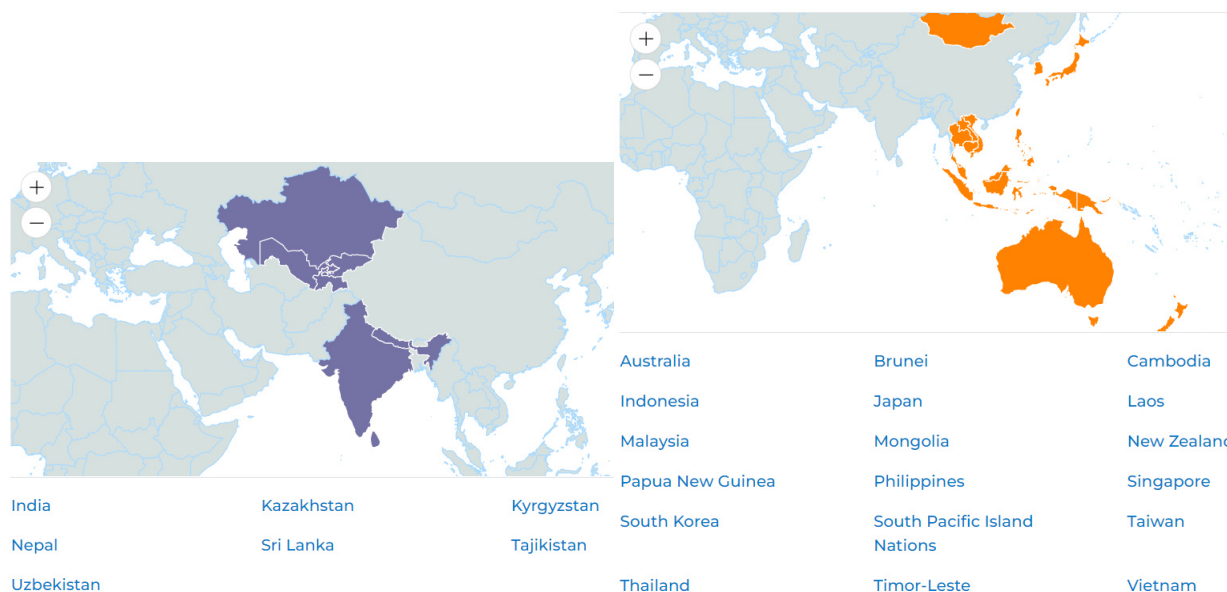

(Рис.2.2) Мапа складу членів АТЕС

У 2023 році Сполучені Штати прийматимуть у себе зустріч, на якій будуть присутні як міністри так і президенти, та підготували програму саміту з таких питань як: війна в Україні, цифрова комерція й зміна клімату. Згідно з розповсюдженням

іновацій також підіймуть питання цифровізації, права жіночої половини світу та корупції.

Програма Фулбрайта є головною програмою міжнародного обміну студентів, іноземців, професорів та науковців задля покращення відносин між країнами та вирішення спільних проблем. 1 серпня 1946 року президент Сполучених Штатів створив цю програму задля припинення конфліктів між націями та обміну культурою і ідей різних представників. Основним фінансистом цього проекту є Конгрес США [54]. На даний момент грант на обмін отримали понад 400 тисяч охочих зі 160 країн по всьому світу. Кожен учасник, як американський так і іноземний, може знайти своє призначення – викладати, вчитися чи досліджувати в університетах та коледжах. Адже основною місією програми є налагодження гармонії між різними націями, знекорення потенційних конфліктів між культурами та створення мирного світу для всіх. На думку «батька» цього проекту це змінить сприйняття людей один одного з різних континентів та закладе повагу до національних цінностей і культури. Країни Азії які беруть участь в ці програмі показані на рис.2.2.2.

(Рис. 2.2.2) Мапа країн Азії з програми Фулбрайт

Також США активно сприяють зміцненню безпеки та стабільності в Азії через різні програми співпраці та взаємодії з країнами регіону. Зокрема, США мають важливу роль у підтримці безпекових гарантій на півострові Кореї та в боротьбі з міжнародним тероризмом в регіоні.

Отже, інформаційна стратегія США у міждержавних відносинах з країнами Азії ґрунтується на підтримці демократичних процесів, захисті прав людини, розвитку науки та технологій та підтримання безпеки.

2.3. Інформаційна політика США у відносинах з державами Близького Сходу

Інформаційна політика США у відносинах з державами Близького Сходу має велике значення у зв'язку зі складною політичною та військовою ситуацією в регіоні. Основною метою такої політики є забезпечення миру, стабільності та розвитку демократії в державах Близького Сходу.

Однією з ключових стратегій США є сприяння міжнародній коаліції з боротьби з тероризмом. США ведуть активну інформаційну кампанію, спрямовану на укріплення міжнародного співробітництва та координації заходів з боротьби з тероризмом в регіоні.

Питання тероризму є одним з найважливіших в інформаційній політиці США, особливо згадуючи терористичний акт 11 вересня 2001 року. Після цієї події президент Буш кілька документів та опублікував такі законопроекти як Патріотичний акт та Патерни глобального тероризму. У Національній стратегії боротьби з тероризмом сам Буш визначив ворога не людину, угруповання чи релігію, а тероризм. В Америці цю дату називають просто 11S, день коли чотири комерційні літаки були викрадені терористами Аль-Каїди, два з них впали на вежі-близнюки в саме серце Нью-Йорку, ще один на будівлю Пентагону у Вашингтоні і останній в Арлінгтоні [55]. На річницю трагедії Буш проголосив усім присутнім на асамблеї ООН, що легітимізував превентивну атаку на будь яку небезпеку зі сторони терористів ким би вони не були. 11S став днем відліку глобальної боротьби з терористом не тільки через несподіваний удар на Сполучені Штати, а й через антитерористичні операції які керуються саме Вашингтоном. Проаналізувавши це угруповання Аль-Каїда можна дійти висновку що воно пішло від Афганістану, її засновник Осама бен Ладен

змінював міста-країни задля вербування більшої кількості злочинців. Ціллю терористів є знищити все і всіх хто є проти ісламської віри. 11S призвела до американської спецоперації під назвою «Незламна свобода» 7 жовтня 2001 року талібани були усунуті від влади. Осамі бін Ладену не вдалось втекти від амерканського правосуддя та був застрелений роками пізніше а саме 2011 року. Після цього моменту Аль-Каїда затихла, відновлюючись та набираючись сил, поки не настав 2019 рік і талібани повернулися до влади в Афганістані, лідером Аль-Каїди став Аль Завахірі. За весь цей час «мовчання» було здійснено кілька терактів від імені угруповання: в Мадриді терористи підірвали потяг який рухався та також декілька вокзальних станцій; в Лондоні 2005 року терористи-смертники підірвали центральні станції метро: Кінгс Крос, Еджверроуд та Олдгейт; вибухи в Парижі 2015 року поблизу футбольного стадіону де була гра. Аль Завахірі екстремістський лідер за всі ці атаки був вбитий в Кабулі американським беспілотником у 2021 році. Можна було б сказати що Аль-Каїді прийшов кінець але дивлячись на історію – ніщо їх не зупиняє навіть смерть вождя.

Всім відомо що війна в Афганістані стала наслідком 11S. Військові місії в Афганістані та Іраці завжди були спірним питання через отримані результати та кількість невинних жертв, але міжнародна стратегія під назвою «Міжнародні сили сприяння безпеці» затвердженою ООН, мала на меті побороти Аль-Каїду та захистити Кабул від повстанців, налагодити економічний та демократичний рівень Афганістану задля уникнення повернення талібів до слабкої влади. Новоприбутий до влади Барак Обама здійснив велике фінансування до армії американців, але це не дало очікуваного результату. Через появу постійних ускладнень та взагалі через масштаб роботи було неможливо реконструювати Афганістан з середини та підтримувати його таким деякий час. Багато аналітиків та політологів, аналізуючи цю ситуацію, зазначають що Сполучені Штати стали в позицію залежних відносин де Афганістан або буде і далі на плечах штатів або впаде після міжнародної місії. Після смерті Осамі бен Ладена американці озвучили пропозицію про виведення військ, НАТО змінило назву операції на «Рішуча підтримка», та сконцентруватись більш на допомозі, а не втручанні. Мирні переговори між Афганістаном та Талібом ніколи не закінчувались успіхом і

прикладом цього є 2021 рік коли американські війська були повністю виведені з країни, таліби захопили владу. Цьому є ряд причин не лише зовнішні фактори, а й внутрішні – фактор народу. Не всі афганці поділяли інтерес США та не хотіли щоб до них втручались з-за меж батьківщини. У висновку можемо побачити що 20-річна місія не дала своїх результатів, режим в Афганістані не змінився, таліби досягли своєї мети знову, населення не було на стороні американців.

У 21 столітті маючи під рукою телефон чи комп'ютер ми можемо бути ким хочемо та де хочемо у віртуальному світі. Терористи так само як і ми можуть створювати сторінки, сайти, реклами та пропаганди щоб захопити велику аудиторію та анонімно поширити свою ідеологію серед користувачів. На перевагу їм спеціальні відділи по боротьбі з тероризмом також мають свої переваги серфінгу в інтернеті: збір інформації та доказів переслідування злочинців. Приміром американська програма електронного стеження PRIMS надає доступ відповідним службам до соц мереж, історій чату та поширення файлів[56]. Звичайно ця програма не була підтримана одногolosно через її широкий спектр реалізації та розвідкою особистих даних з причини національної безпеки. Розвідувальні служби США знаходять потрібну інформацію на веб-сайтах чи форумах обговорення таким чином дізнаючись про плани, цілі та стратегії терористів. Одним з головних інструментів служб є контраргументація яка може поширюватися різними мовами задля охоплення більшої кількості користувачів та відвернути їх увагу від пропаганди. Прикладом є 2012 рік, Центр стратегічних комунікацій у США відреагував на рекламу угруповання Аль-Каїди про екстремістське насилля та написали відповідні контраргументи таким чином що жертвами даних терористів є мешканці Ємену.

Також багато терористичних груп процвітають за рахунок інтернет донатів. Наприклад Аль-Каїда весь час мала фінансування від благодійних організацій, пожертв від інтернеті та інших організаціях які підтримують їх екстремістський рух. Насправді терористи так само відслідковують нас як їх розвідувальні службу – шукають користувачів які багато разів відвідували їх сайти або натрапляли на їх пропаганду і таким чином звя'зуються з ними для вербування. За допомогою інтернет мережі терористи мають змогу спілкуватися один з одним з будь якої точки світу на

теми виготовлення бомб, наприклад вони створили «Посібник моджахедів з отрут» де кожен охочий може знайти інструкцію з виготовлення зброї чи вибухівки. Крім того вони активно обговорюють місця та час терактів. Гучним випадком є 11 вересня, звинуваченого терориста було заарештовано і у ході розслідувальні американські служби знайшли на його комп'ютері сотні зашифрованих повідомлень, які потім як виявилось були планом теракту.

Ще одною складовою небезпеки є криптовалюти. Таким способом терористи відмивають свої «заробітки» або напвляють нарахунки одинн одного без можливості відслідкувати звідки і куди.

США маючи найпотужнішу технологічну індустрію ще з часів Холодної війни почала займатися кібершпигунством. На ті часи це було новизною так як раніше задля отримання інформації агенти під прикриттям мали бути ві тій чи іншій країні, а зараз це питання вирішується використанням спеціальних шпигунських технологій для збору даних чи їх поширення. До прикладу сам Джордж Буш після 11 вересня у Патріотичному Акті зазначив про можливість доступу до будь якої інформації, яка якимсь чином пов'язана з тероризмом чи небезпекою Сполученим Штатам [57].

Наразі США чинить спротив терористам з таких країн Близького Сходу як: Ірак та Сирія (ISIS, Daesh), Афганістан (Аль-Каїда) та Пакистан (Техрік-е Талібан Пакистан).

Також США надають значну фінансову та технічну допомогу державам Близького Сходу для підтримки демократії, прав людини та розвитку громадянського суспільства. Наприклад, США активно сприяють розвитку освіти та науки в регіоні, фінансуючи програми обміну для студентів та науковців.

Одним із головних завдань інформаційної політики США в Близькому Сході є також підтримка мирного врегулювання конфліктів в регіоні, зокрема, конфлікту між Ізраїлем та Палестинською автономією. США активно сприяють проведенню мирних переговорів та роблять зусилля для зменшення насильства в регіоні.

Через свій статус гегемона та занепокояння про безпеку, Сполучені Штати приймають немалу участь у ізраїльсько-палестинському конфлікті. Витоком цього конфлікту є велика хвиля міграції ізраїльців у ХХ столітті на територію Палестини,

де згодом стикнулись два народи за статус господаря, адже палестинці настоювали на своїй незалежності а євреї за свою історичну територію, яка ще в давні часи належала їм. У 1947 році ООН розділило Палестину на дві території, більша частина якої належала євреям і що звичайно не сподобалось палестинцям, та призначило Єрусалиму статус «*corpus separatum*». Саме Єрусалим і став головною причиною ескалації конфлікту, так як для євреїв це законна столиця, а для палестинців це стародавнє священне місце. Перша війна за територію була 1947 року наслідками якої Ізраїль зайняв більшу половину Єрусалиму, сектор Газу належав Єгипту, більша частина палестинців вимушена була покинути свої домівки. Через 20 років сталась шестиденна війна де Ізраїль продовжив охоплювати сектор Газу тим самим незаконно населяти регіон євреями. За словами генерального директора ООН Газа є пеклом, через катастрофічні гуманітарні умови: голод, бідність, нестача ліків та води, а також управління нею терористичною організацією ХАМАС. ХАМАС перекладається як *Narokat al-muqawama al-islamiya*, Ісламський рух опору. Для досягнення своїх цілей ХАМАС вдається до збройної боротьби проти Ізраїлю. Ізраїль в свій час влаштував блокаду у 2007 році, населення регіону, що скаладає насильно вигнаних палестинців, за всі ці роки не могли покинути цю територію ні в сторону Палестини ні до Ізраїлю. Європейський Союз, Британія та США визнали ХАМАС терористичним угрупованням, що порушує усі мирні урегулювання, та стали на бік Ізраїлю. Крім того їх союзник Аль-Каїда завжди зазначала конфлікт Палестини, як одну зі своїх цілей принести ісламський мир до світу. США не раз зазначало що розподілення території з якою всі будуть у згоді є життєво важливим.

Говорячи про сучасність, за керування Джо Байдена, думка США не змінилась створити дві держави, щоб дати палестинцям державу на яку мають свої повні права, а євреям дати спокій та безпечне життя. У 2022 році Сполучені Штати та Ізраїль підписали Декларацію про стратегічне партнерство, що явно показує – США більше на боці євреїв через спільні цінності та інтереси. Цією декларацією американці зобов'язуються тісніше співпрацювати з країнами партнерами задля стримування терористичних організацій, нейтралізації ситуації у секторі Газу та не допустити щоб Іран якимсь чином отримав ядерний арсенал. Адміністрація Байдена всі ці роки

акцентувала увагу на припинення воєнних дій між Ізраїлем та ХАМАСом, тим самим наголошуючи що Ізраїль має повне право захищати себе, а сектор Гази на отримання гуманітарної допомоги. В лютому 2023 року у Йорданії Ізраїль та Палестина домовились про деескалацію конфлікту та дотримання усіх раніше укладених угод [58].

Отже, інформаційна політика США відіграє важливу роль у забезпеченні миру, стабільності та демократії в державах Близького Сходу. США активно сприяють міжнародній коаліції з боротьби з тероризмом, надають фінансову та військову підтримку партнерам у регіоні та підтримують демократичні рухи та правозахисні організації. Однак, інформаційна політика США також зустрічає опозицію з боку деяких держав, які вважають її втручанням у внутрішні справи та невідповідністю їхнім культурним та релігійним цінностям.

В цілому, інформаційна політика США є важливим інструментом у зовнішній політиці країни, який використовується для досягнення різних цілей, таких як зміцнення відносин з партнерами, підтримка демократії та прав людини, боротьба з тероризмом та забезпечення глобальної стабільності. Проте, успіх інформаційної політики залежить від взаємодії та співпраці з іншими країнами та врахування їхніх інтересів та потреб.

Висновок до другого розділу

У другому розділі було проаналізовано інформаційне забезпечення зовнішньополітичної діяльності США. Було розглянуто інформаційну політику США відносно ЄС, де було виявлено, що США активно використовує двосторонні та багатосторонні формати співпраці з Європейським Союзом, щоб забезпечити свої інтереси в регіоні та зберегти свої традиційні бонди з Європою.

Також було проаналізовано інформаційні стратегії США у міждержавних відносинах з країнами Азії, де було виявлено, що США активно використовує дипломатичні, економічні, військові та інформаційні інструменти, щоб забезпечити свої національні інтереси в Азії та зберегти своє лідерство в регіоні.

Нарешті, було визначено принципи інформаційної політики США відносно держав Близького Сходу, де було виявлено, що США активно сприяють демократизації та захисту прав людини в регіоні, беруть участь в міжнародних коаліціях з боротьби з тероризмом та використовують інформаційні інструменти, щоб збільшити свою впливовість в регіоні.

Отже, загалом можна зробити висновок, що інформаційна політика США є важливим інструментом забезпечення її національних інтересів в різних регіонах світу та збереження її лідерства в міжнародній арені.

РОЗДІЛ 3

ІНФОРМАЦІЙНА ПОЛІТИКА США В УКРАЇНСЬКО-РОСІЙСЬКІЙ ВІЙНІ

3.1. Особливості використання інформаційних технологій та ЗМІ у збройному конфлікті

Використання інформаційних технологій та ЗМІ в збройному конфлікті може мати значний вплив на хід бойових дій та на відносини між сторонами конфлікту. Основні особливості використання інформаційних технологій та ЗМІ в збройному конфлікті наступні:

Інформаційна війна. Застосування інформаційних технологій та ЗМІ може бути спрямоване на ведення інформаційної війни, що полягає у використанні інформації для досягнення певних цілей у збройному конфлікті. Інформаційна війна може включати в себе розповсюдження дезінформації, фейкових новин та іншого відверто неправдивого матеріалу з метою зміни громадської думки та створення певного образу ворога.

Кібератаки. Використання інформаційних технологій може включати в себе кібератаки, які можуть бути спрямовані на військові та цивільні об'єкти. Такі атаки можуть включати в себе віруси, шпигунське програмне забезпечення, DDOS-атаки та інші методи злому технічних заходів безпеки.

Відкрите джерело інформації. Використання інформаційних технологій може також включати використання відкритих джерел інформації, таких як соціальні мережі, блоги та новинні сайти. Це може дати можливість стороні конфлікту отримати доступ до важливої інформації про противника, такої як розташування військових об'єктів, дії противника та іншої важливої інформації. Наприклад, військові дрони з камерами можуть здійснювати розвідку над територією противника та передавати відеозаписи у реальному часі до військового командування. Аналітичні центри можуть аналізувати соціальні мережі та інші джерела інформації для виявлення важливої інформації про противника.

Однак, використання цих технологій також може мати негативні наслідки. Наприклад, інформаційні технології можуть бути підвернуті хакерським атакам, що

може призвести до втрати важливої інформації чи знищення інфраструктури. ЗМІ також можуть використовуватися для поширення дезінформації та пропаганди, що може призвести до зростання напруженості в конфлікті.

Прикладом може слугувати витік у соц-мережах секретної військової інформації про український контрнаступ у квітні місяці. Вашингтон до сих пір розслідує хто став джерелом взлому та публікування цих конфіденційних даних опублікованих у Telegram та Twitter. В цих документах містились дані про військові стратегії, кількість нової поставки зброї та які саме українські батальйони прийматимуть участь у майбутніх операціях [59].

Американські ЗМІ з самого початку повномасштабного вторгнення відіграють дуже важливу роль в обізнаності світу про українсько-російський конфлікт та сприянні нейтралізації пропаганди з боку агресора. США з першого дня займала проукраїнську позицію та спонукала своїх партнерів слідувати їй. Для України є вкрай важливим бути «чутими та баченими» в інших країнах задля всесвітньої підтримки у боротьбі зі спільним ворогом. Багато журналістів не побоялись приїхати в Україну та висвітлювати всю ситуацію з середини як воно є насправді. Інтересами США було залучити більшість країн до допомоги Україні під час гуманітарної кризи та до запровадження санкцій проти росії. ЗМІ стали каналом трансляції правди про те, що відбувається з людьми в Україні та в яких умовах вони перебувають (Буча, Ірпінь, Маріуполь, Харків). Вони виставляють кричущі заголовки про будинок з надписом «ДІТИ» чи будинок породілля, також «Чорний день для Європи». Знімаючи сюжети про звірства вчинені окупантами вони відкривають очі людству на справжнє лице ворога та відсутність в нього моралі.

Одними з головних питань у роботі мас-медіа є: біженці, внутрішні переселенці, озброєння, гуманітарна допомога, критичний стан інфраструктури та ядерна загроза. Публікації є динамічними та змінюються залежно від наявних ситуацій в країні. Саме завдяки ЗМІ Україна отримала сильну підтримку від західних країн, не тільки від урядів, а й від простого населення, який бачить на екранах своїх телевізорів чи смартфонів фотографії зруйнованих міст, мертвих тіл чи скалічених дітей. Саме ЗМІ тиснуть на політиків і чиновників приймати серйозні рішення та

виділяти бюджетні кошти на фінансову чи військову допомогу державі. Більшість видавництв з першого дня війни висвітлюють у своїх газетах чи онлайн платформах новини та трансляції з місця подій.

Одним з прикладів є американське видання The Wall Street Journal яке кожного дня 2-3 рази на день оновлює новини про Україну та нараховує більше 10 тисяч статей на тему війни в Україні. Кореспонденти задля передачі точної інформації та картини знаходяться на території України та кожного дня інформують на своєму веб-сайті та мобільному додатку про останні події. Доречі два місяці тому росія затримала «американського шпигуна» з “The Wall Street Journal”, який за словами агресора розшукував та знімав інформацію про військово-промислову компанію. Загалом Україна посідає одне з ключових місць в цьому виданні, не дивлячись на те, що їх спеціалізація це фінанси та бізнес [60].

Також варто згадати таке американське ЗМІ – CNN, яке ще з 2014 року має Україну як одну з головних тем висвітлювання. Їх журналісти знаходять не лише в Україні, а й на територіях росії, збираючи дані про громадську думку росіян та економічний стан після введення санкцій. CNN чітко подають інформацію вказуючі на кожні події, які наразі відбуваються в Україні, а саме про кримінальні злочини, зруйновану інфраструктуру, нестача збройної амуніції у військових, мільйони переселенців, життя мирних людей у окупованих містах. Провівши спостереження можна з точністю сказати що Україна завжди знаходиться на перших щпальтах веб-сайту даного ЗМІ [61].

Крім того американське друковане та інтернет видання The Hill з самого початку були на боці України та активно розповсюджують тему українського геноциду, майбутніх перепон що очікуються в державі (інфляція, скорочення ВВП). Також переваги імплементованих санкцій проти рф, що зв'язують її політичні та торговельні можливості. І звичайно участь США у збройному конфлікті в сфері спонсорвання та надання військової техніки задля безпеки України і так само стримування ворога перед кордонами НАТО. Роблячи підсумок цей засіб масової інформації транслює відданість українському народу та хвалу американському уряду за його рішучу позицію захисника українців на міжнародній арені [62].

Одним з авторитетним у світі виданням у сфері зовнішньої політики є Foreign Affairs, яке зачіпає такі важливі теми як притягнення російських окупантів до відповідальності на міжнародному суді та необхідність забезпечення України зброєю. Під час аналізу було виявлено опубліковану статтю міністра закордонних справ Дмитра Кулебу «Якою буде перемога в Україні» та також що деякі статті постійних авторів у цьому виданні були перекладені та опубліковані у російських ЗМІ. Майже всі наративи статей є проукраїнськими, але є й які видаються спірними залежно від чію сторону підтримує читач [63].

І на останок, The Washington Post найбільша газета столиці США, яка з початку війни почала активно публікувати матеріали та статті на відносну тему. Велика кількість цих статей є на теми нестача збройного забезпечення, боротьба з російською дезінформацією як по телебаченю, так і в соціальних мережах і засудження путінського режиму. Це видання гучно розповсюджувало новини першого дня повномасштабного вторгнення задля поширення інформації та оповіщення людей про нову загрозу світу. The Washington Post також брало інтерв'ю у самого президента Зеленського щоб показати позицію голови держави [64].

Варто зазначити, що американські ЗМІ разом з зарубіжними моніторять та фільмують усі російські злочини, щоб використати їх як докази у міжнародному суді ООН в Гаазі та покарати кожного виконавця наказів та кожного учасника загарбницького вторгнення. Така колаборація з відповідними державними органами України є надзвичайною допомогою задля досягнення справедливості.

Отже, використання інформаційних технологій та ЗМІ в збройному конфлікті має як позитивні, так і негативні наслідки, тому важливо ретельно аналізувати та контролювати їх використання.

Використання інформаційних технологій та ЗМІ у збройних конфліктах також може мати негативний вплив на цілісність інформації та сприяти поширенню фейкових новин та дезінформації. Це може створити додаткові труднощі для розуміння ситуації на місці конфлікту та прийняття рішень з боку міжнародної спільноти.

Крім того, використання інформаційних технологій та ЗМІ у збройних конфліктах може мати також і позитивні аспекти, як, наприклад, сприяння ширшому доступу до інформації та підвищення прозорості дій сторін конфлікту. Це може допомогти залучити увагу міжнародної спільноти та підтримку для розв'язання конфлікту шляхом мирних засобів.

У кінці кінців, використання інформаційних технологій та ЗМІ у збройних конфліктах залежить від того, як їх використовують сторони конфлікту. Якщо вони використовуються з метою дезінформації та маніпуляції громадською думкою, то це може привести до подальшої ескалації конфлікту та загострення міжнаціональних відносин. Однак, якщо вони використовуються з метою прозорості та об'єктивності, то це може сприяти мирному врегулюванню конфлікту та досягненню стабільності в регіоні.

3.2. Протидія російській пропаганді та маніпуляціям як напрям сучасної інформаційної політики США

Протидія російській пропаганді та маніпуляціям стала одним з важливих напрямів сучасної інформаційної політики США. Російська пропаганда відома своєю ефективністю та широким використанням різноманітних технологій та маніпуляцій, зокрема фейкових новин, застосування соціальних мереж та ботів, створення медіа-комплексів та впливових осіб.

США активно взаємодіють з партнерами в Європі та по всьому світу, щоб протидіяти російській пропаганді та маніпуляціям. Одним з таких ініціатив є створення Global Engagement Center (Глобальний центр залучення), який має на меті боротьбу з дезінформацією та пропагандою, зокрема з боку росії та її союзників [65].

Розповсюдженими тактиками дезінформації та пропаганди рф є: інтернет «тролі» які розпалюють бурхливі дискусії у соціальних мережах або форумах, створення фейкових веб сайтів з пропагандою, погроза посадити до в'язниці за слово війна, плата медійним особистостям за поширення неправдивої інформації та створення «патріотизму», встановлення реклами та білбордів з літерою «Z» що означає

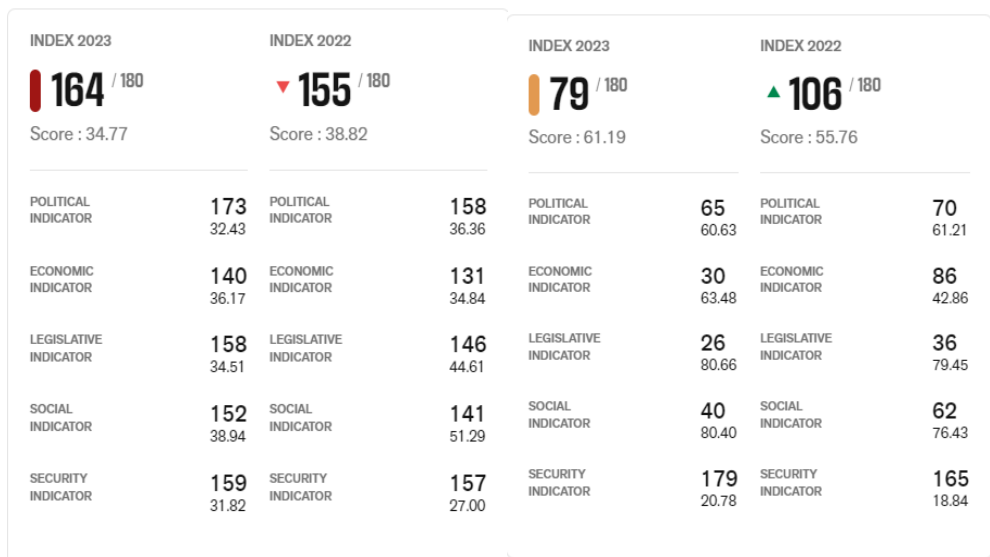
підтримка війни та також створення фейків. Наглядним прикладом є дїпфейк де президент Зеленський звертається до народу з проханням здатися. Але через якість монтажу цього відео його, по-перше опублікували тільки в російських пабліках, по-друге було миттєво дискредитовано не лише українцями, які відразу зрозуміли що це фейк, а й іноземними користувачами інтернету. Таким чином, країна агресор намагалась психологічно повпливати на людей з окупованих територій які не мали ні інтернету ні зв'язку та підірвати авторитет президента. Ще одним невдалим фотошопом росія похизувалась 10 квітня, коли виклала пост де стоїть стенд Зеленського в Мілані, який нібито приймає пожертви Україні через ніс. В цьому випадку знову ж таки було викрито цю фальшивку та було зазначено що ця справа рук аматора, який намагався вплинути на зменшення допомоги Україні з боку інших країн.

Також варто зазначити деякі беззаперечні факти дезінформаційної кампанії: на ствердження що росія бомбардує українські міста, МЗС агресора відповідає що це неправда, а лише сфабриковані матеріали зі сторони України за наказом країн НАТО. Пропагандистська новина про те що Зеленський наприкінці лютого покинув свій народ та втік з України, що звичайно відразу було спростовано президентом реальним відео. Гра вагітної актриси в Маріуполі, яку використали задля звинувачення Азову в бомбардування пологового будинку та підтвердження факту що українці нацисти. Проникнення неонацистів до української влади та створення американських біолабораторій на території України. Також нововведений закон про заборону російської мови та адміністративне покарання за його порушення.

США також підтримують свободу слова та незалежність ЗМІ в країнах, що постраждали від російської пропаганди, та сприяють розвитку місцевих ЗМІ та журналістів. Крім того, США активно використовують соціальні мережі та інтернет-ресурси, щоб розповісти свою сторону конфлікту та донести правдиву інформацію до аудиторії.

Протидія російській пропаганді та маніпуляціям є важливим елементом сучасної інформаційної політики США, яка має на меті забезпечити свободу слова, правдивість та об'єктивність інформації та боротьбу з дезінформацією. Світовий

індекс свободи преси (World Press Index Freedom) який визначає показник свободи та можливостей журналістів показав, що росія знаходиться на 164 місці зі 180 країн. Повномасштабна війна поставила крапку над незалежними ЗМІ, ввела цензуру та за будь яку протидію вносить журналістів у список «іноземних агентів». Тим часом Україна займає 79 місце враховуючи те що українські ЗМІ з початку вторгнення працюють в екстремному режимі та займають одну з ключових ролей у донесенні інформації народу та в протиборстві з російською пропагандою [66] (рис.3.3).

(Рис. 3.3) Світовий індекс свободи преси росії та України

Одним зі способів боротьби з російською пропагандою є підтримка незалежних ЗМІ та журналістів. США активно сприяють розвитку свободних та незалежних ЗМІ в країнах, що зазнали агресії росії, надаючи їм фінансову та технічну підтримку, а також навчання в галузі журналістики та медіа. Також США активно використовують соціальні мережі та інші онлайн-платформи для поширення своїх поглядів та інформації, що спростовує російську пропаганду.

Крім того, США активно співпрацюють з країнами-союзниками в Європі та НАТО з метою створення спільної протидії російській пропаганді та маніпуляціям. Наприклад, у 2018 році НАТО запусив Центр дослідження дезінформації з метою вивчення та аналізу російської пропаганди та інформаційної війни, а також забезпечення інформаційної підтримки країн-членів НАТО.

Отже, протидія російській пропаганді та маніпуляціям є важливим напрямом сучасної інформаційної політики США, яка базується на підтримці свободних та

незалежних ЗМІ, використанні соціальних мереж та спільній дії з країнами-союзниками.

Інформаційна політика США у відносинах з російською федерацією є складною і багатоаспектною. Наразі, відносини між двома країнами можна охарактеризувати як найгірші за останні десятиліття, і це не лише через військові конфлікти в Україні та Сирії, але і через ряд інших проблем.

Однією з основних проблем є російське втручання у вибори в США. За офіційними даними, російські хакери отримали доступ до електронних поштових скриньок Демократичної партії США під час виборчої кампанії 2016 року, і викривали на їхніх сторінках конфіденційну інформацію. Це призвело до великої кількості скандалів, які продовжують бути обговорюваними й досі. У зв'язку з цим, американська влада дедалі більше прагне контролювати російські ЗМІ на своїй території, а також усуває від російських компаній можливість працювати на ринку США.

Іншою проблемою є торговельні відносини між двома країнами. У 2014 році США та Європейський союз ввели санкції проти росії через її втручання у справи України. Відповідно, росія запровадила свої санкції проти США, які вплинули на торговельний обмін між країнами. Більш того, російська економіка є досить залежною від нафтових доходів, тому падіння цін на нафту також вплинуло на економіку країни та її фінансову стабільність, що також є проблемою для відносин між росією та США.

Проте, незважаючи на проблеми, відносини між США та росією є важливими, оскільки обидві країни є світовими лідерами та мають вплив на міжнародну арену. Одним із перспективних напрямків для покращення відносин може стати співпраця у боротьбі з тероризмом, зокрема в Сирії. Також можливим є зниження напруги відносно України через дипломатичні зусилля.

Однак, відновлення довіри між США та росією вимагатиме часу та зусиль обох сторін. Необхідно будувати відносини на засадах діалогу та взаємної поваги, а також знайти спільні точки зору на ключові питання міжнародної безпеки та економіки.

Висновок до третього розділу

У даному дослідженні було проаналізовано інформаційну політику США в українсько-російській війні. Зокрема, були визначені особливості використання інформаційних технологій та ЗМІ в збройному конфлікті, а також розглянуто протидію російській пропаганді та маніпуляціям як напрям сучасної інформаційної політики США.

Дослідження показало, що в українсько-російській війні інформаційна складова грає важливу роль. Обидві сторони конфлікту використовують інформаційні технології та ЗМІ для впливу на суспільство та формування певного образу ворога.

США відіграє важливу роль у протидії російській пропаганді та маніпуляціям. Активна підтримка США у вигляді надання інформаційних ресурсів та навчальних програм для журналістів, розгортання інформаційних кампаній та інших заходів спрямовані на запобігання маніпулюванням та нав'язуванню хибної інформації у суспільство.

Отже, інформаційна політика є важливою складовою зовнішньополітичної діяльності США. У війні, яка має інформаційну складову, США активно використовує свої ресурси для протидії російській пропаганді.

ВИСНОВКИ

У даній бакалаврській роботі було визначено теоретичні засади та практичне застосування інформаційної політики США в зовнішніх відносинах, зокрема у відносинах з ЄС, країнами Азії, Близького Сходу та в українсько-російській війні.

В ході дослідження було проаналізовано теоретико-методологічні засади дослідження інформаційної політики США а саме: політична теорія та аналіз, інтереси, мотивації, стратегії та тактики, аналіз впливу на міжнародну політику та інші. Захист національної безпеки та національних інтересів США, захист від зовнішніх загроз, таких як тероризм, кібератаки, гібридна війна тощо. Інструментом забезпечення національної безпеки виступають спеціальні розвідувальні служби США, які займаються збором, аналізом та передачею різних видів інформації. Наступною засадою є підтримка союзників США та партнерів шляхом політичної стабільності у сфері дипломатичних процесів та військової допомоги. Іншою засадою визначено зменшення впливу конкурентів США в міжнародній спільноті за рахунок збільшення свого геополітичного впливу шляхами інформаційних війн та дипломатичних дій. Останньою засадою вважається пропаганда демократичних цінностей та ідеології США такі як свобода слова, права людини, рівність перед законом. Вони пропагандуються через культурні та освітні програми, заходи дипломатичного протоколу, медіа та соціальні мережі.

Також було розглянуто бібліографію та джерельну базу, більшу частину якої займають саме американські дослідники які висвітлювали такі теми як: роль м'якої сили в інформаційній стратегії США, інформаційна війна та зовнішньополітична стратегія США, публічна дипломатія та стратегічні комунікації США, геополітика управління інтернетом, ефект сноудена, журналізм та нова пропагандистська війна, інформаційна стратегія США в епоху глобалізації.

Було визначено значення цифрової дипломатії у сучасних міжнародних відносинах, а саме використання сучасних інформаційних технологій та соціальних мереж з метою підвищення ефективності дипломатичних зусиль та популяризації національних інтересів США в світі. Дипломатичні місії США активно

використовують соціальні мережі, такі як Twitter, Facebook, Instagram та інші, для спілкування з громадськістю та підвищення рівня своєї видимості. Цифрова дипломатія має декілька функцій: пропаганда, комунікація, дослідження, культурна дипломатія.

На основі вивченого матеріалу було охарактеризовано інформаційну політику США у відносинах з ЄС на двосторонньому та багатосторонньому рівнях. На двосторонньому рівні, США і ЄС взаємодіють через різні механізми, такі як регулярні саміти, зустрічі міністрів закордонних справ та економіки, а також спільні робочі групи з різних питань. Багатосторонній рівень включає в себе співпрацю США і ЄС у різних міжнародних організаціях, таких як ООН, НАТО, Світова торгова організація, Міжнародний валютний фонд та багато інших. Метою НАТО є забезпечення миру та невразливості в Європі та одним з головних напрямів НАТО та ЄС є посилення кіберзахисту і завдяки своєму спільному досвіду у протидії кібератакам вони разом шукають нові методи розвитку сфери інформаційного протиборства. Головна ціль ООН це захист світу та прав людини та має свою стратегію цифрової трансформації миротворчості задля підтримки якості та безпеки миротворчих операцій.

Були з'ясовані інформаційні стратегії та інтереси США у міждержавних відносинах з країнами Азії та відносинах США. США активно співпрацюють з країнами Азії в галузі науки, технологій, інформаційних технологій та інших важливих галузях. Розвиток цих зв'язків сприяє зміцненню економічних зв'язків між США та країнами Азії та забезпечує стійке економічне зростання. Іншим важливим напрямком інформаційної стратегії США в Азії є забезпечення мирного співіснування та безпеки регіону.

США займають ключову позицію в геополітичних питаннях Азії, зокрема у справі Південно-Китайського моря та північнокорейського ядерного питання. Завдяки своїй інформаційній та військовій потужності вони намагаються нейтралізувати дві проблеми: привласнення одну з найважливіших геостратегічних точок світу та спричинення ядерної катастрофи. З Японією США налагодило партнерські стосунки у сфері технологій та інновацій, а саме штучний інтелект, 5G, нове покоління безпілотників і космічні проєкти.

Задля розвитку інформаційної політики США здійснюють різні програми співпраці та обміну досвідом в галузі науки та технологій, зокрема, через програму Азійсько-тихоокеанського економічного співробітництва та програму Фулбрайта. Азійсько-тихоокеанське економічне співробітництво (АТЕС) – це форум співпраці, що складається з 21 держав Азіатсько-Тихоокеанського регіону, метою якого є сприяння співпраці та економічній стабільності в країнах-учасницях які мають спільний Тихий океан. Програма Фулбрайта є головною програмою міжнародного обміну студентів, іноземців, професорів та науковців задля покращення відносин між країнами та вирішення спільних проблем.

Однією з ключових стратегій США з державами Близького Сходу є сприяння міжнародній коаліції з боротьби з тероризмом. Питання тероризму є одним з найважливіших в інформаційній політиці США, особливо згадуючи терористичний акт 11 вересня 2001 року. Всім відомо що війна в Афганістані стала наслідком 11S. Військові місії в Афганістані та Іраці завжди були спірним питання через отримані результати та кількість невинних жертв, але міжнародна стратегія під назвою «Міжнародні сили сприяння безпеці» затвердженою ООН. Наразі США чинить спротив терористам з таких країн Близького Сходу як: Ірак та Сирія (ISIS, Daesh), Афганістан (Аль-Каїда) та Пакистан (Техрік-е Талібан Пакистан).

Одним із головних завдань інформаційної політики США в Близькому Сході є також підтримка мирного врегулювання конфліктів в регіоні, зокрема, конфлікту між Ізраїлем та Палестинською автономією. США активно сприяють проведенню мирних переговорів та роблять зусилля для зменшення насильства в регіоні. Думка США не змінилась – створити дві держави, щоб дати палестинцям державу на яку мають свої повні права, а євреям дати спокій та безпечне життя.

В результаті дослідження було проаналізовано особливості використання інформаційних технологій та ЗМІ у збройному конфлікті, американські ЗМІ з самого початку повномасштабного вторгнення відіграють дуже важливу роль в обізнаності світу про українсько-російський конфлікт та сприянні нейтралізації пропаганди з боку агресора. Основними каналами інформаційної дезінформації є засоби масової інформації, телебачення, форуми, агітаційно-пропагандистські матеріали як

наприклад літера «Z». Метою застосування таких інформаційних прийомів є перш за всього деморалізація народу, завдяки новинам екстремістського характеру перетворити людей на дезорієнтовану групу та керувати інформаційним простіром задля просування своєї активної позиції. Беззаперечним свідченнями наявності інформаційно-психологічного впливу з боку росії є нескінчена кількість фейків, маніпуляцій та латентно-інформаційна стратегія у соціальних мережах на підсвідомість як українців так і росіян задля досягнення своєї мети – зомбування та підкорення населення. Одними з головних питань у роботі мас-медіа є: біженці, внутрішні переселенці, озброєння, гуманітарна допомога, критичний стан інфраструктури та ядерна загроза. Саме завдяки ЗМІ Україна отримала сильну підтримку від західних країн. Варто зазначити, що американські ЗМІ разом з зарубіжними фільмують усі російські злочини, щоб використати їх як докази у міжнародному суді ООН в Гаазі і досягти правосуддя.

Ініціативою США було створення Global Engagement Center (Глобальний центр залучення), який має на меті боротьбу з дезінформацією та пропагандою, зокрема з боку росії та її союзників. США також підтримують свободу слова та незалежність ЗМІ в країнах, що постраждали від російської пропаганди, та сприяють розвитку місцевих ЗМІ та журналістів. Крім того, США активно використовують соціальні мережі та інтернет-ресурси, щоб розповісти свою сторону конфлікту та донести правдиву інформацію до аудиторії.

Таким чином, інформаційна політика США є важливим інструментом у зовнішньополітичній діяльності країни, який дозволяє забезпечити національні інтереси та захистити свої цінності у світі.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Nikolayenko, Olena. "The US Information Policy in the Post-Soviet Space." *International Journal of Public Policy*. 2010. Vol. 5, No. 4. P. 338-356.
2. Powers, Sean. "Роль м 'якої сили в інформаційній стратегії США." *Міжнародний журнал комунікації*. 2007. No 2. P. 72-78.
3. Особливості діяльності розвідувальних служб країн Європейського Союзу та США // Європейський інформаційно-дослідницький центр. URL: <https://infocenter.rada.gov.ua/uploads/documents/28968.pdf> (дата звернення 01.05.2023).
4. Strategic plan Objective 2.1: Protect National Security // The Department of Justice. URL: <https://www.justice.gov/doj/doj-strategic-plan/objective-21-protect-national-security> (дата звернення 01.05.2023).
5. Boyd-Barrett, Oliver. "US Public Diplomacy and Strategic Communication: Digital Outreach and Global Engagement." *International Communication Gazette*. 2014. Vol. 76, No. 6. P. 491-511.
6. Deibert, Ronald J. "The Geopolitics of Internet Governance: Sovereignty, National Security, and the New Digital Terrain." *The Geopolitics of Information*, edited by Gerard Toal and James O 'Tuathail, I.B. Tauris. 2014. P. 191-213.
7. Melissen, Jan. "Public Diplomacy: The New Kid on the Block." *Diplomacy and Statecraft*. 2002. Vol. 13, No. 1. P. 91-111.
8. Johnson, Loch K., and Andrea M. Prat. "Journalism and the New Propaganda Wars: Evidence from the 2016 Presidential Campaign." *Journal of Economic Perspectives*. 2017. Vol. 31, No. 2. P. 211-236 с.
9. Колобердянко І.І. Краснощок Я.В. Розвиток світової економіки за умов зростання ризиків глобальної рецесії // Запорізький національний університет. 2023. URL: <http://ema.ztu.edu.ua/article/view/275701/270692> (дата звернення 01.05.2023).
10. Лідери США та Китаю виступили із заявами про розвиток двосторонніх відносин // Укрінформ. URL:

- <https://www.ukrinform.ua/rubric-world/3614034-lideri-ssa-ta-kitau-vistupili-iz-zaavami-pro-rozvitok-dvostoronnih-vidnosin.html> (дата звернення 03.05.2023).
11. Промова Міністерки фінансів США Джанет Л. Єллен про підтримку США України // U.S. Embassy in Ukraine. URL: (дата звернення 03.05.2023).
<https://ua.usembassy.gov/uk/treasury-secretary-yellen-delivers-remarks-on-u-s-support-for-ukraine/>
12. Санкції проти РФ // Міністерство закордонних справ України. URL:
<https://mfa.gov.ua/sankciyi-proti-rf> (дата звернення 05.05.2023).
13. The Fulbright Foreign Student Program // Fulbright Official site. URL:
<https://foreign.fulbrightonline.org/about/foreign-student-program> (дата звернення 06.05.2023).
14. Спілберг, Роберт. "Інформаційна стратегія США в епоху глобалізації". Журнал міжнародних відносин. 2000. Vol. 16, No. 2. P. 62-76.
15. Innovation, Technology, and Research // USAID. URL:
<https://www.usaid.gov/innovation-technology-research> (дата звернення 08.05.2023).
16. Hayden, C. The Snowden Effect: Definition and Explanation. Journal of Information Ethics. 2015. Vol. 24, No. 1. P. 36-54с.
17. НАТО: Організація Північноатлантичного договору // Інтеніт. URL:
<https://intent.press/publications/world/2023/nato-organizaciya-pivnichnoatlantichnogo-dogovoru/> (дата звернення 08.05.2023).
18. Kliman, D. M. The Future of US Information Warfare: Lessons from the Soviet Experience. Military Review. 2018. Vol. 98, No. 6. P. 40-51.
19. Landler, M. Obama and Putin Spar Over Syria, Ukraine and Cyberattacks // The New York Times. 2016. URL:
<https://www.nytimes.com/2016/09/21/world/europe/obama-putin-united-nations.html> (дата звернення 10.05.2023).
20. Nye, J. S. (2004). Soft Power: The Means to Success in World Politics // Public Affairs. 2004. URL:
https://www.academia.edu/28699788/Soft_Power_the_Means_to_Success_in_World_Politics_Joseph_S_Nye_Jr (дата звернення 10.05.2023).

21. Office of the Coordinator for Cyber Issues. International Strategy for Cyberspace: Prosperity, Security, and Openness in a Networked World // U.S. Department of State. 2011. URL:
<https://www.state.gov/international-strategy-for-cyberspace/> (дата звернення 12.05.2023).
22. Paterson, C., & Söderberg, M. The Digital Origins of Dictatorship and Democracy: Information Technology and Political Islam // Oxford University Press. 2017. URL:
https://www.researchgate.net/publication/259416905_The_Digital_Origins_of_Dictatorship_and_Democracy_Information_Technology_and_Political_Islam (дата звернення 13.05.2023).
23. Thompson, M. Enough Said: What 's Gone Wrong with the Language of Politics? // St. Martin 's Press. 2016. URL:
<https://www.nlb.gov.sg/biblio/202661112> (дата звернення 13.05.2023).
24. Cybersecurity // Homeland Security. URL:
<https://www.dhs.gov/topics/cybersecurity> (дата звернення 15.05.2023).
25. Bureau of Global Public Affairs // United States Department of State. URL:
<https://www.state.gov/bureaus-offices/under-secretary-for-public-diplomacy-and-public-affairs/bureau-of-global-public-affairs/> (дата звернення 17.05.2023).
26. Bureau of International Information Programs // United States Department of State. URL:
<https://www.state.gov/bureaus-offices/under-secretary-for-public-diplomacy-and-public-affairs/bureau-of-international-information-programs/> (дата звернення 17.05.2023).
27. Public Diplomacy and Public Affairs // United States Department of State. URL:
<https://www.state.gov/bureaus-offices/under-secretary-for-public-diplomacy-and-public-affairs/> (дата звернення 19.05.2023).
28. Копиткова, Л. В., Чуйко, О. І. Інформаційна війна як засіб маніпулювання суспільним світоглядом. Наукові праці Державного педагогічного університету імені Олександра Довженка. 2015. 63-67с.

29. Коваль, І. В., Свідерська, Н. М. Інформаційна політика США у відносинах з Російською Федерацією: проблеми та перспективи. Вісник Національного університету «Львівська політехніка». Серія: Міжнародні відносини. 2016. 80-85с.
30. Лозовий, В. І. Інформаційна політика США щодо України: проблеми та перспективи. Вісник Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна. Серія: Політологія. Соціологія. Право. 2014. 78-81с.
31. Попадинець, В. І. Інформаційна стратегія США в контексті воєнних конфліктів XXI століття. Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Серія: Політологія. 2016. 15-20с.
32. Радченко, О. В. Інформаційна політика США в умовах інформаційної війни: теорія та практика. Інформаційна безпека 2019. 42-49с.
33. Сідак, М. М. Інформаційна війна у міжнародних відносинах: сучасний стан та перспективи розвитку. Наукові записки Інституту законодавства Верховної Ради України. 2018. 141-146с.
34. The freedom of information act. US Department of Justice // FOIA. URL: <https://www.foia.gov/about.html> (дата звернення 01.06.2023).
35. Copyright Law of the United States (Title 17) // U.S. Copyright Office. URL: <https://www.copyright.gov/title17/> (дата звернення 01.06.2023).
36. Electronics Communications Privacy Act of 1986. US Department of Justice // BJA. URL: <https://bja.ojp.gov/program/it/privacy-civil-liberties/authorities/statutes/1285> (дата звернення 01.06.2023).
37. Cloud act resources // US Department of Justice. URL: <https://www.justice.gov/criminal-oia/cloud-act-resources> (дата звернення 01.06.2023).
38. The first amendment encyclopedia. Communications Decency Act and Section 230 // MTSU. URL: <https://www.mtsu.edu/first-amendment/article/1070/communications-decency-act-of-1996>
39. New social media transparency bill would force Facebook to open up to researchers // TheVerge. URL:

<https://www.theverge.com/2021/12/10/22827957/senators-bipartisan-pata-act-social-media-transparency-section-230> (дата звернення 01.06.2023).

40. A Glance At The United States Cyber Security Laws. Recent Federal Laws // Appknox. URL:

<https://www.appknox.com/blog/united-states-cyber-security-laws> (дата звернення 01.06.2023).

41. Nato 2022 strategic concept// NATO. URL:

https://www.nato.int/nato_static_fl2014/assets/pdf/2022/6/pdf/290622-strategic-concept.pdf (дата звернення 01.06.2023).

42. Nato handbook. Public Diplomacy Division // NATO. URL:

<https://www.nato.int/docu/handbook/2006/hb-en-2006.pdf> (дата звернення 01.06.2023).

43. NATO Cyber Defence (April 2021). Fact Sheets // NATO. URL:

https://www.nato.int/nato_static_fl2014/assets/pdf/2021/4/pdf/2104-factsheet-cyber-defence-en.pdf (дата звернення 01.06.2023).

44. The Secretary General 's Annual Report Deterrence and Defence in Cyberspace // NATO. URL:

https://www.nato.int/nato_static_fl2014/assets/pdf/2021/3/pdf/sgar20-en.pdf#page=25 (дата звернення 01.06.2023).

45. Report: the offence-defence balance: nato 's growing cyber challenge // NATO. URL:

<https://www.nato-pa.int/document/2022-offence-defence-natos-cyber-challenge-report-pinotti-015-dscfc> (дата звернення 01.06.2023).

46. A UN treaty on cybercrime en route. Regional information centre for western europe // Unric. URL:

<https://unric.org/en/a-un-treaty-on-cybercrime-en-route/> (дата звернення 01.06.2023).

47. Resolution adopted by the General Assembly on 24 December 2021 // United Nations. URL:

<https://www.un.org/en/countering-disinformation> (дата звернення 01.06.2023).

48. Албанія розриває дипломатичні відносини з Іраном у відповідь на потужну кібератаку // Європейська правда. URL:

<https://www.eurointegration.com.ua/news/2022/09/7/7146336/> (дата звернення 08.05.2023).

49. International cooperation // NATO. URL:

https://www.nasa.gov/mission_pages/station/cooperation/index.html (дата звернення 08.05.2023).

50. Китай, Тайвань, Філіппіни та В'єтнам: боротьба за Південнокитайське море // Лабораторія про. URL:

<https://laboratoria.pro/blog/kytaj-tajvan-filippiny-ta-vietnam-borotba-za-pivdennokytajske-more> (дата звернення 08.05.2023).

51. North Korea and the US: Nuclear Threats. Campaign for Nuclear Disarmament // CNDUK. URL:

<https://cnduk.org/resources/north-korea-and-the-us-nuclear-threats/> (дата звернення 09.05.2023).

52. Greg Hadley, Three Vanguard to Become Programs of Record in 2023, Air Force S&T Boss Says // Air and Space Forces. URL:

<https://www.airandspaceforces.com/three-vanguards-to-become-programs-of-record-in-2023-air-force-st-boss-says/> (дата звернення 10.05.2023).

53. Шергін С. О. Азійсько-Тихоокеанське економічне співробітництво // Велика українська енциклопедія. URL:

https://vue.gov.ua/Азійсько-Тихоокеанське_економічне_співробітництво (дата звернення: (10.05.2023)

54. Fulbright Foreign Student Program // Fulbright. URL:

<https://foreign.fulbrightonline.org/about/foreign-student-program> (дата звернення: (10.05.2023)

55. Peter L. Bergen, September 11 attacks // Britannica. URL:

<https://www.britannica.com/event/September-11-attacks> (дата звернення: (11.05.2023)

56. Patrick Toomey, The NSA Continues to Violate Americans' Internet Privacy Rights // ACLU. URL:

<https://www.aclu.org/news/national-security/nsa-continues-violate-americans-internet-privacy> (дата звернення: (11.05.2023)

57. Brian Duignan, USA PATRIOT Act // Britannica. URL:
<https://www.britannica.com/topic/USA-PATRIOT-Act> (дата звернення: (12.05.2023)
58. Дайджест подій на Близькому Сході. 8 квітня 2023 року. Militarnyi // Mil. URL:
<https://mil.in.ua/uk/blogs/dajdzhest-podij-na-blyzkomu-shodi-8-kvitnya-2023-roku/> (дата звернення: (13.05.2023)
59. У Зеленського назвали мету «зливів» секретних даних про контрнаступ // Радіо свобода. URL:
<https://www.radiosvoboda.org/a/news-zlyv-danykh-dokument-rosiya-podolyak/32355080.html> (дата звернення: (14.05.2023)
60. The Wall Street Journal News Europe // WSJ. URL:
<https://www.wsj.com/news/types/europe-news?mod=breadcrumb> (дата звернення: (15.05.2023)
61. Russian invasion of Ukraine // CNN. URL:
<https://edition.cnn.com/world/europe/ukraine> (дата звернення: (15.05.2023)
62. All Latest Ukraine News // THE HILL. URL:
<https://thehill.com/country/ukraine/> (дата звернення: (15.05.2023)
63. War in Ukraine // Foreign Affairs. URL:
<https://www.foreignaffairs.com/tags/war-ukraine> (дата звернення: (15.05.2023)
64. War in Ukraine // The Washington Post. URL:
<https://www.washingtonpost.com/world/ukraine-russia/> (дата звернення: (15.05.2023)
65. Спеціальна доповідь Центру глобальної взаємодії: Головні елементи російської дезінформації та пропаганди // U.S. DEPARTMENT of STATE. URL:
<https://ua.usembassy.gov/uk/gec-special-report-russias-pillars-of-disinformation-and-propaganda-2/> (дата звернення: (16.05.2023).
66. Europe - Central Asia Press freedom in Europe overshadowed by the war in Ukraine // Reporters Without Borders. URL:
<https://rsf.org/en/region/europe-central-asia> (дата звернення: (16.05.2023).